

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 197 - 25 Kuruş

20 - Şubat - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

ADINIZI SÖYLEYİN VE BİR DAHA "BİR ADAM BENİ TA KİP EDİYOR" CÜMLESİNİ SARFETMEYİN.. BU BENDE MÜTHİŞ BİR TESİR

ADIM LEON.. SİZİ HEYE CANA DÜŞÜREN BU CÜMLENİN SEBEBİNİ SORMIYA.. CAĞIM FAKAT..

KIZ SÖZÜNÜ KESTİ.

SEBEBİNİ DE SÖYLİYE.. BİLİRİM. SİZİNLE TANIŞMA SEKLİMİZ BANA EMNİYETİ TELKİN ETTİ. BAKIŞLARI.. NİZİN SAF İFADESİNİ BEĞENDİM.. KISACA HOŞUMA GİDİYORSUNUZ..

TEŞEKKÜR EDERİM. BANA ADINIZLA HİTAP ETMEK MÜSAADESİNİ VERİR MİSİNİZ?

13/1

BENİM ASIL ADIM RİTA DEĞİL.. BU SAN'ATIMI YAPARKEN TAKTİDİĞİM BİR AD.. BÜYÜK OTURUN.. NUMARAM BİTTİ.. BİR SİGARA İÇEBİLİRİZ.

TEŞEKKÜR EDERİM. GEÇİRDİĞİNİZ TEHLİKE O KADAR BÜYÜK MÜYDÜ?

TEHLİKEYİ BEN DEĞİL, VAKİTİYLE ÇOK SEVİDİ. GİM FAKAT ŞİMDİ HİÇ SEVMEDİĞİM BİR ERKEK GEÇİRDİ. SİZ BİR AŞKIN ÇABUK VE KATİ OLARAK SON BULACAGI NA İNANIR MİSİNİZ?

HAYIR İNANMAM..

ALLAHASKINA HİKÂYESİNİZE DEVAM EDİN..

FAKAT SEVİLEN KİMSE BU SEVGİYE LAYIK OLMAZSA.. EŞER ONUN SAHTEKAR NA MUSSUZ OLDU. GÜNÜ ÖĞRENİRSE.. Nİ.. SÖYLEYİN BU AŞKIN SÖNMESİ DOĞRU DEĞİL Mİ?

197/1

RİTANIN İÇ ÂLEMİ KENDİSİNİNKİNE
ÇOK BEN ZİYORDU.

SÖZÜN KISASI.. SEVDİ-
ĞİM ERKEĞİN YABANCI
BİR DEVLETİN CASUSU
OLDUĞUNU ÖĞRENDİM.
BU BENİ İĞREN-
DİRDİ.

VE BU SEV-
GİDEN YAZ
GEÇTİNİZ.
O SİZİ SE-
VİYOR MU?

HEM DE GİĞİNCA.. KEN-
DİSİNİ TAKİP EDEN PO-
LİS BENİM PEŞİMDE GE-
ZİYOR.. ÇÜNKÜ BEN NE
REDEYSEM ONUN DA ORA
DA OLDUĞUNU BİLİYOR.

POLİSİN ELİNE
SÖZÜMÜSÜN DİYE
ONUN KACIĞINIZ
NEYE?

BENİM YÜZÜMDEN YAKA-
LANMASINI İSTEMİYORUM.
NE OLSA VAKTİYLE SEV-
DİM.

FAKAT BUNU SİZ
MAHSUS YAPMIYOR
SUNUZ Kİ.. HEM
ONU TEHLİKEDEN
HABERDAR DA ET-
MİSSİNİZ.

BİLİYORUM.. KABAHAT
BENİM OLMAZ. FAKAT
BEN ONU KURTARMAK
İSTİYORUM. LEON SEV-
DİĞİNİZ BİR KADININ
HİRSİZ OLDUĞUNU ÖŞ-
RENSENİZ ONU YAKA-
LATIR MISINIZ?

SUSUN!

KIZ DELİKANLININ HALİNDEN ONUN DA KEN-
DİSİNİN Kİ GİBİ BİR ASABİYET İÇİNDE OLDUĞUNU
ANLADI.

ALLAHIM
YOKSA
SİZ DE
BENİM
VAZİYETİM
DE MİSİ-
NİZ?

BİR BAŞKA TÜRLÜ
SÜ.. NİŞANLIYIM
NAMUSLU BİR KIZ
OLMADIĞINI
ÖĞRENDİM

ONA BAKILIRSA
SİZ DE SEVİYOR-
SUNUZ..

SEVDİĞİNİZ İZTİ-
RABİNİZDAN BELLİ

NE TUHAF.. İZTİRABI-
MIZ AYNI.. YALNIZ BİR
FARK VAR.. BEN SEV-
MİYORUM SİZ SEVİYOR-
SUNUZ.

BİLMİYORUM.. HÂLÂ
SEVİP SEVMEDİĞİNİ
BİLMİYORUM..

ARKASI
VAR

J E A N N E

Nakleden: Y. Kaynak

Revünün spikerliğini yapan ufak tefek kadın: "Şimdi Dünya Cennetinde Aşk adlı bir dans seyredeceksiniz," diye anons verdikten sonra sahneden çekildi ve orkestranın çalmağa başladığı ekzotik parçayla birlikte çıplak bir genç kadın meydana çıktı. Kadının elinde kırmızı bir elma vardı ve dünyaya gelirken beraberinde bulunan şeylere yegâne ilâve işte bu elindeki elmaydı. Elmanın üzerinde hiçbir ısınk bulunmaması çıplak kadının bir bakiyeyi temsil etmekte olduğunu seyircilere anlatmak içindi.

O sahneye çıkar çıkmaz, ön sıralardan birinde oturan genç ve yaşıklı bir erkek âdeta büyülenmiş gibi oldu. Bu delikanlının adı Paul'dü. Elinde olmadan ve kendinden başka kimsenin duymıyacağı kadar alçak bir sesle: "Aman Allahım tıpkı ol" diye söylendi. "Aynı yüz, aynı vücut ve aynı hareketler."

Sonra hafifçe başını eğerek elindeki programa göz attı. "Dünya cennetinde Aşk" adlı dansın karşısında: "Mademoiselle Jeanne tarafından" diye bir kayıt vardı.

Demek Paul aldanmamıştı. Sahnede çıplıplak dansetmekte olan kadın, onun yaz mevsimi esnasında Trestraou plajında tanışmış olduğu Jeanne'ydi... Jeanne kendisini ona,

çok ciddi ve dürüst bir genç kız olarak tanıtmıştı. Paul da onun güzelliğiyle ziyadesiyle sarhoş olmuş olduğu için kıza evlenme teklif etmeyi dahi düşünmüştü. Sonra tuhaf bir tesadüf onları birbirinden ayırmıştı. Paul Jeanne'yi o zamandan sonra ilk defa olarak şimdi, sahnede görüyordu.

Dalgın bir halde dansı sonuna kadar seyretti ve bu numara bitip de antrakt olunca mihaniki adımlarla yerinden kalkarak kulislere doğru yürüdü. Hademelerden birine kartını verip Jeanne'ye gönderdikten sonra çok beklemesi icap etmedi.

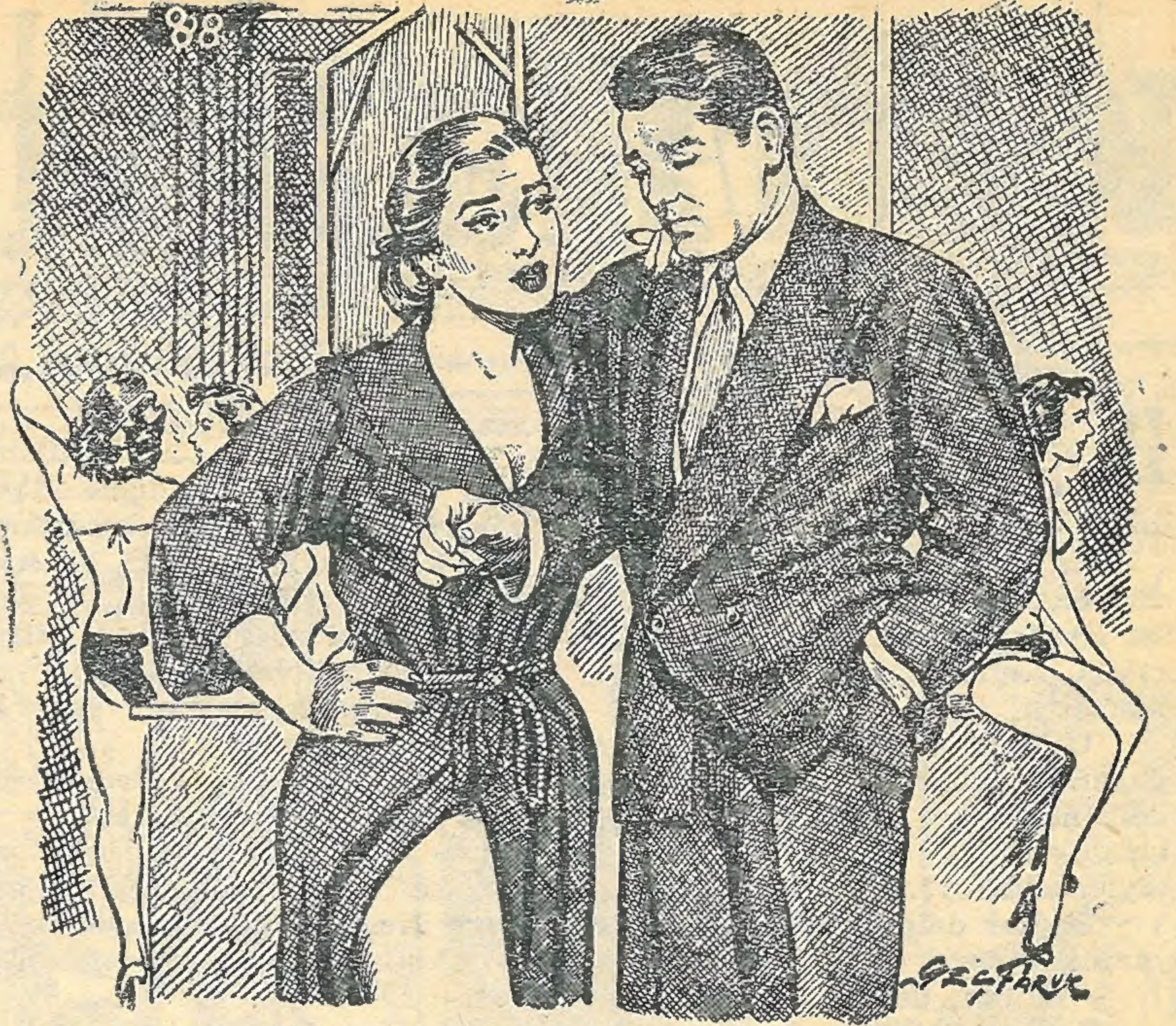
Jeanne onu, umumî soyunma odasında, yarı soyunmuş birkaç figüran kızın arasında kabul etti ve:

— Paul, dedi, makyajıma rağmen beni nasıl tanıdın?

Genç adam:

— Tanıdım, diye cevap verdi. fakat çıplıplak danseden kadının sen olabileceğine bir türlü akıl erdiremiyorum... Jeanne, nasıl oldu da buraya düştün? Ben seni bambaşka tanıyordum.

— Basit bir hikâye Paul! Annem birdenbire servetini kaybedince çalışmam icabetti. Tabii ki bu yaştan sonra kendi yerime onu çalıştıramazdım... Sesim güzel olsay-

Jeanne onu soyunma odasında, yarı soyunmuş figüranların arasında kabul etti.

dı onu terbiye eder ve şarkı söyleyerek para kazanırdım. Ama sesimde bir fevkalâdelik bulunmadığı için, doğrudan doğruya güzelliğimle hayatımı kazanmak yolunu tuttum.

Delikanlı teessür dolu bir sesle:

— Daha başka bir yol tutamaz mıydın? dedi. Güzelliğinden istifade ederek para kazanmak mecburiyetinde olan güzel kızlar için mankenlik diye bir meslek mevcuttur.

— "Maalesef burası bir nalbur dükkânıdır, beyefendi."

Yaşlı zat, ziyarı yok der gibilerden elini salıyarak gülümsedi:

— "Ciltsiz de olsa ziyarı yok. Acele lâzım."

Ed şimdi adamakıllı şaşırmıştı:

— "Ama efendim, burası bir nalbur dükkânı. Kitap satmıyoruz."

Yaşlı zat kılını bile kıpırdatmadan, büyük bir sükûnetle, "Paket yapmayın, oğlum," dedi. "Otobüste okumağa başlamak istiyorum."

Ed neredeyse saçını başını yola mak üzereydi. Haykırırcasına:

— "Biz kitap satmıyoruz, diyorunuz sizel" diye cevap verdi. "Burası nalbur dükkânı, nalbur!"

Adam samimiyetle, "Ziyarı yok, biraz bekliyebilirim," dedi ve oturdu.

Ed tekrar itiraz etmek için ağzını açtı, fakat sonra vazgeçti. Elini çaresizlik içinde alından geçirerek hemen dükkânın arkasına koştu ve patronu buldu.

— "Patron, dışarda kaçığın biri var," diye dert döktü. "İncil istiyor, bir türlü lâf anlatamıyorum. İyice yerleşti. Kuzum gelin de herifi savun!"

Patron dışarıya çıktığı zaman müşteriyi bacak bacak üstüne atmış sigara tütürür bir vaziyette buldu. Gayet nazik,

— Beyefendi ne emir buyuyorlar?" diye sordu.

Müşteri sükûnetle gülümsedi:

— "Ufak bir çakı istiyorum, efendim."

Ed neredeyse düşüp bayılıyordu.

— "Ama siz demin..." diye itirazda bulunmağa kalkıştı ama patron onu derhal susturarak,

— "Hayhay, beyefendi, buyurun, hangisini isterseniz seçin," diyerek adama birkaç çakı gösterdi.

Müşteri çakısını alıp gitti. On beş dakika sonra patron ile tezgâhtar hâlâ münakaşa etmekle meşguldüler ki telefon çaldı. Patron hemen dükkânın arka tarafına koştu. (Arkası 4. sayfada)

B i r S a k a

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

Ed Sothern tezgâha yaslanmış, gözlerini havaya dikmiş, dalgın dalgın düşünüyordu. Sevgilisi Prissy'yi, patronunun maaşına yapacağı zammı düşünüyordu. Kuracakları yuvayı düşünüyordu. Yakında çılgınca sevdiği kıza evlenecek olan bir gencin hayallere dalmasına hele mevsim baharsa, şaşırmı?

Ed ansızın karşısında bir müşteri durmakta olduğunu gördü ve hemen gülümsedi. Büyük nalbur dükkânının en açık gözlü, en güler

yüzlü, en marifetli tezgâhtarıydı. Onun için patronu yakında maaşına zam yapacaktı ve Ed de kara saçlı, kara gözlü Prissy ile evlenecekti.

Öğle tatili olduğu için dükkânda Ed'den başka tezgâhtar yoktu. Onun için müşteri dosdoğru delikanlının önüne gelip durmuştu. Ak saçlı, gülümseyen mavi gözlü, pembe, yuvarlak yüzlü, pek hoş bir yaşlı zattı. Gayet tatlı bir sesle:

— "Bir İncil kitabı istiyorum," dedi.

— Kendini teşhir etmek olduktan sonra bence mankenlik de birdir revü dansözlüğü de. Senin anlayacağın Paul, bu iş mecbur olduğum için atıldım ve zorla kendimi alıştırmaya çalışıyorum. Sonumun ne olacağını Allah bilir.

— Annen bu tiyatrodaki çalıştığını biliyor mu?

— Biliyor; ama çıplak bir şekilde sahneye çıktığından haberi yok. Seyircilere sigara satan kızlardan biri olduğumu zannediyor. İşin aslını bir müddet ondan saklıyacağım. Yaşlı insanlar biraz çabuk heyecanlanıyorlar ve her şey onları üzüyor.

— Şimdi nereden annen?

Jeanne saate baktı ve:

— Bu saatte, tiyatronun karşısındaki kahveye gelip beni beklemeye başlamıştır, dedi. Ama ben bu kıyam biraz geç çıkacağım; paralamızı daima hafta başında verirler.

Paul genç kıza biraz daha konuştuğundan sonra soyunma odasına çıktı. Fakat salondaki yetine öneceğine vestiyere gitti ve paltoyuyla şapkasını aldı.

Beş dakika sonra, tiyatronun karşısındaki barda Jeanne'nin annesiyle aynı masada karşılıklı oturuyorlardı...

Paul acele kararlar veren ve hadiselerin hakikatine kolaylıkla varabildiğine kani olan tabiatte bir gençti. Onun gözünde Jeanne hâlâ şerefli ve mesut olmağa lâyık bir kız nevkini muhafaza etmekteydi. Ona karşı eskiden hissetmiş olduğu şeylerin şimdi kalbinde yeniden hayat bulduğunu farketmiş ve doğrudan doğruya Jeanne'nin annesiyle konuşmağa gelmişti.

Yaşlı kadın kızının saadetinden başka bir şey düşünmediğini delikanlıya söyledi ve nemli gözlerle Jeanne ile evlenmesine müsaade etti.

* * *

Düğün gecesi Paul Jeanne'ye bir ara şöyle dedi:

— Biliyor musun, ben o gece tiyatroya tesadüfen geldim. Neden olduğunu bilmiyorum, ama tiyatro idaresi bana bir davetiye göndermişti... Ya o davetiye gelmeseydi ve seni tamamen kaybetseydim.

Jeanne şeytanlık karışık bir gülüşle:

— Sen öyle zannedersin, diye cevap verdi. Davetiye sana tesadüfen gelmemişti; ben göndermiştim sana onu.

Paul bir an sessiz durdu, sonra genç ve güzel karısını göğsünün üzerine çekerek dudaklarını onunla birleştirdi.

ATES SİPAHI

Yazar: Rüşia Sakir

Tarihî Roman: 21

H ikâyemizin kahramanı şu sarışın adam, dağlar delisi Süleymandır... Nevbahar da onun sevgilisi...

Ya şu yağız lâkaplı adam... Biz ona da yabancı değiliz... Zorba isyanında Hafız Paşanın önüne çıkan Yağız Ahmet, işte bu yağız Ahmettir.

O halde?... Bu akşam bu çam yarması Ahmet, buraya dağlar delisine neler getirmişti?... Neler anlatacaktı?... «Mühim» dediği şeyler nelerdi?...

Dağlar delisi, yağız Ahmedin yanına oturdu.

— Anlat, dedi...

Yağız Ahmet omuzlarındaki yağmur ıslaklıklarını silkmeğe çalışarak başını salladı:

— Fena, dedi... Fena haberler... Müthiş... Murtaza Paşa bugün geldi.

— Nereden?

— Özi'den... Bilirsin ya, Murtaza Paşa Özi muhafızıdır...

— Peki... Sonra?

— Huzuru hümayuna girdi... Hünkâr asabiydi... Sabahtan beri ikide birde bostancıyı çağırıyordu:

«Buldunuz mu?» diye mütemadlyen seni soruyordu... Huzurda Bayram Paşa ile ben vardım... Ben kapıda idim... Hünkâr işaret etti:

— İçeri gir... Emrimi bekle! dedi... Bilirsin ya bana çok itimadı vardır... Hani o Kurşunlu handaki kavgada beni kurtarmamış olsaydın, sana hayatımı borçlu bulunmasaydım bu itimadı yine bozmazdım... Her ne ise... Murtaza Paşa geldi... Diz kirdi... Etek öptü... Hünkâr kışlağını çatarak Murtaza Paşaya baktı:

— Paşa, dedi... Yutkundun; durdu; gezindi... ve devam etti...

— Paşa sana Diyarbakır eyaletini ihsan ettim... Bunca senedir devlete bunca hizmetlerin dokundu... Sanımı lâykiyle idrak ettirdin... Lâkin...

Hünkâr tekrar sustu... Yüzü sapsarı kesilmişti... Ve içinden müthiş bir kararla mücadele edercesine sarsılıyordu. Bayram Paşanın yanına gelince durdu ve Murtaza Paşaya döndü:

— Senden Husrev Paşanın başını isterim, dedi...

Bu söz koca salonda büyük bir hayret uyandırmıştı... Bayram Paşa ve Murtaza Paşa şaşkın şaşkın birbirinin yüzüne baktılar...

Padişah Husrev Paşadan ne istiyordu? Bu kadar sene Şark hudutlarında İranla çarpışan serhad boylarında devletin zaferini düşünen böyle ihtiyar bir vezirin başını istemek ne demekti... Husrev Paşa azlinden sonra Tokat'a çekilmiş, sakin ve sessiz bir hayat geçiriyordu... Bu zararsız ve bigünahtar vezirin başını istemek?...

Murtaza Paşa mırıldanarak:

— Ferman hünkârım, dedi... Lâkin beni mazur görün... böyle bir vezirin...

— Paşa... Sana ne söylediysem onu istiyorum...

— Hünkârım... Bu vazifeyi başka bir kuluna versen...

Hünkâr birden bire titizlenmişti:

— Ben senden n.ece büyük hizmetler ümit ederken, bu kadarcık seyden aciz göstermen cidden tuhafıma gidiyor Paşa...

Murtaza Paşa yumuşak bir

sesle ellerini uğuşturdu:

— Padişahım, hattı hümayunun benimledir. Himmetli aliyeniz yaverim olunca böyle hizmetlerde geri kalmam... Lâkin bu kadar vezirleri, büyük adamları öldürmüş olan Husrev Paşanın milyonlarca serveti vardır. Malinin perişan olmasından elem çekem... Siz bu hususta...

Hünkâr elini kaldırarak Murtaza Paşanın sözünü kesti:

— Başını kopar, bana gönder, kâfi... Mali sana mübah olsun... Ne istersen yap... dedi...

Dağlar delisi hayretle mırıldandı:

— Vay anasını... Hünkâr büyük bir cinayet yapıyor?...

— Yapıyor ya?...

— Demek Husrev Paşayı katlettirmiş adam akıllı karar verdi...

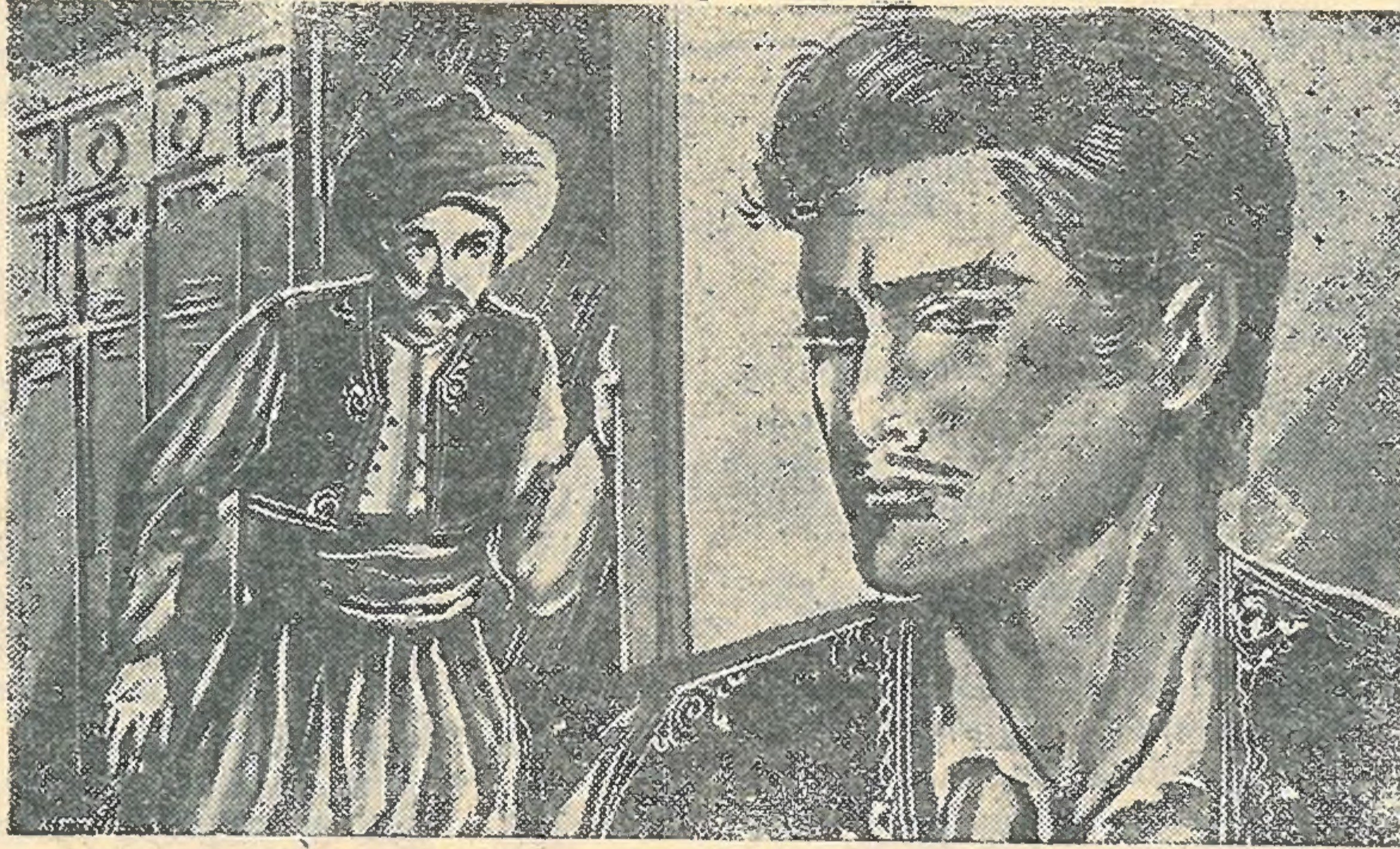
Karar verdi de söz mü? Husrev Paşanın başı kesildi demektir...

— Yavaş konuş...

— Neden?

— Duyan olur...

— Kim...

Dağlar delisi asabiyetle ayağa kalktı:

— Murtaza Paşa şimdi nerededir?...

— Üsküdar'a geçti... Yarın Tokat'a hareket ediyor?...

— Doğru Tokat'da mı?...

— Evet, doğru Tokat'a?...

— Hünkâr Husrev Paşanın katli için ferman verdi mi?...

— Evet...

Birden bire oda kapısı önünde müthiş bir kadın gılgığı koptu... ve bir cişim kuru bir gürültü ile tahtalara yuvarlandı...

Yağız Ahmet:

— Bu ne? diye yerinden sıçramıştı...

Dağlar delisi Süleyman Lir solukta kapıya koşarak yere düşen güzel bir kadın vücudunu kollarına aldı ve titreyen bir sesle:

— Nevbahar! diye mırıldandı. Nevbahar! Ne oldun? Canım kadını... Ne oldun?...

Kadının yüzü bembeyaz kesilmişti... Dudakları morarmış, ikide birde titriyor, geneleri birbirine vuruyordu. Kaskatı kesilen vücudu, gittikçe soğuyordu...

Genç adam kadını iyice kucaklayarak uzun bir sofadan geçirdi ve geniş bir odaya sokarak minder üstüne bıraktı...

Dağlar delisi ilk defa bir kadının bayıllığı görüyordu... Ne yapmalıydı?... Bir kadın nasıl ayıl-

tırıldı?... Bilmiyordu... Başı dönüyordu; Bu güzel, bu yumuşak ve sevgili vücudun ebediyen donduğunu ve ebediyen sönüğünü düşündükçe deli oluyordu... Çatlak sesine halsiz bir kuvvet vererek dışarı sofaya doğru bağırdı:

— Ahmet... Ahmet!...

İğildi... Genç kadının göğsünü dinledi... Oh, nefes alıyor... Burun deliklerinden sıcak bir nefes çıkıyor ve kalbi çok hafif atıyordu.

Yağız Ahmet kapı önünde belirmişti... Şaşkın şaşkın bakarak sordu:

— Ne var ağam? Ne oldu?...

— Çabuk, gel... Bunu nasıl ayıttım... Söyle... Çabuk söyle...

— Bileklerini uğuştur... Ruh var mı, ruh?...

— Var... Şu dolabın içinde... Hah işte onu getir...

Genç ve güzel kadın burun deliklerinden giren ruhun keskin tesirle oynadı. Kımıldadı ve dışlarının arasından derin bir inilti çıktı:

— Yapma!...

Elleri gittikçe kıvrılıyor, vü-

rinden sığırdı:

— Nasıl mı?... Nasıl mı? Onu

düşünmüştünüz...

— Evet, ben onu düşündüm Süleyman... Ben onu hemen şimdi düşündüm...

— Neyi?...

— Şimdi, hemen Murada gidip teslim olacağım... Ben geldim diyeceğim... Ben geldim diyeceğim...

Dağlar delisi mırıldandı gibi:

— Ya ben? diye sordu...

Genç kadının biraz evvel heyecanla parlayan gözlerinden dolu bir bulut geçti ve kollarını gevşetti:

— Ya sen? diye kekeledi...

— Ya ben? dedi. Süleyman...

Ya ben?... Beni bırakıp gidebilecek misin? Buna katlanabilecek misin? Eğer istersen git Nevbahar... Bu senin hakkındır. Git istersen... Murad sana kavuşunca babanı affedecektir...

Genç kadın birdenbire dikildi:

— Gitmem... Gidemem. Seni bırakmam, dedi. Olmaz... Hayır... Ben senin için daha yedi babayı bile feda ederim.

— Nevbahar!...

Genç kadın halsiz vücudunu birdenbire şilteye vererek hıçkırarak ağlamağa başladı...

Bütün bu muhavereleri dikkatle dinleyen Yağız Ahmet:

— Bırak, dedi... Ağlasın...

İçerisi açıldı... Yalnız bırak onu...

Ve ikisi de odadan çıktılar...

Dağlar delisi Süleyman deminki odaya girince, Yağız Ahmedin omuzlarından tuttu:

— Ahmet, dedi. Bir saniyede kararımı verdim... Yarın Murtaza Paşadan evvel yola çıkacağım... Tokat'a onlardan evvel varacağım... Ve Husrev Paşayı saklamağa çalışacağım... Yalnız...

— Yalnız?...

— Sen de benimle gelebilir misin?...

Yağsız Ahmet tunc yüzünü oynatmadan bir saniyede cevap verdi:

— Gelirim... Daima seninle... Hayatımın pahası bile sana yetmez... Sen bir erkek adamsın... Sen namusunla yaşayan bir sipahisin... Her zaman, her yerde, ve her şey için hazırım... dedi.

— 18 —

Esrarengiz kadınlar

Sabahın ılık rüzgârları, henüz Kayışdağından Boğaza savrulurken, iki genç süvari, dolu dizgin Gebze yoluna doğru at koşturmağa başladılar...

Bahardı... Yollar nemli topraklarla uzanıyor, derler, kırlar içinde dalarak, orman kıyılarına yahıyordu...

At başı giden süvarilerden biri, arkadaşına seslendi:

— Buradan Tokat kaç gün yoldur Yağız?...

(Arkası var)

BİR ŞAKA

(3. sayfadan devam)

Biraz sonra çıktığı zaman yüzünde öfke, şaşkınlık ve gülümsemenin birleşmesinden meydana gelen bir ifade vardı. Ed'in yüzüne pek bakamıyarak,

— "Deminki müşteri," dedi. "Şehrimize yeni gelen opera komik trupunun baş komiği imiş. Yoldan geçerken canı bir şaka yapmak istemiş. Senin de dalgın dalgın havalara baktığını görünce hemen dalgınlığından istifade etmek için içeri girmiş."

Bu şakanın tiyatro trupu için müthiş bir reklâm meydana getirdiğini söylemeğe tabii hacet yok. Ed de maaş zammını bir an evvel alarak hemen Prissy ile evlendi.

NAT PINKERTON

MONTANADA BİR GAZİNODA

BOZUKLUK VER DE
OTOMATİK PİKAPTA
MELODİ LEYİNİN PLA-

ĞINI ÇALA-
YIM SU ÇIKTI. BAŞ-
KA PLAK YOK
MU?

ŞİKAGODA BİR PLAK DÜKKANINDA

MELODİ LEYİN MAALESEF BİR
PLAKLARININ TEK PAĞI
HEPSİNİ İSTİYORDUM. VAR. E. DENFAL
SARKISI

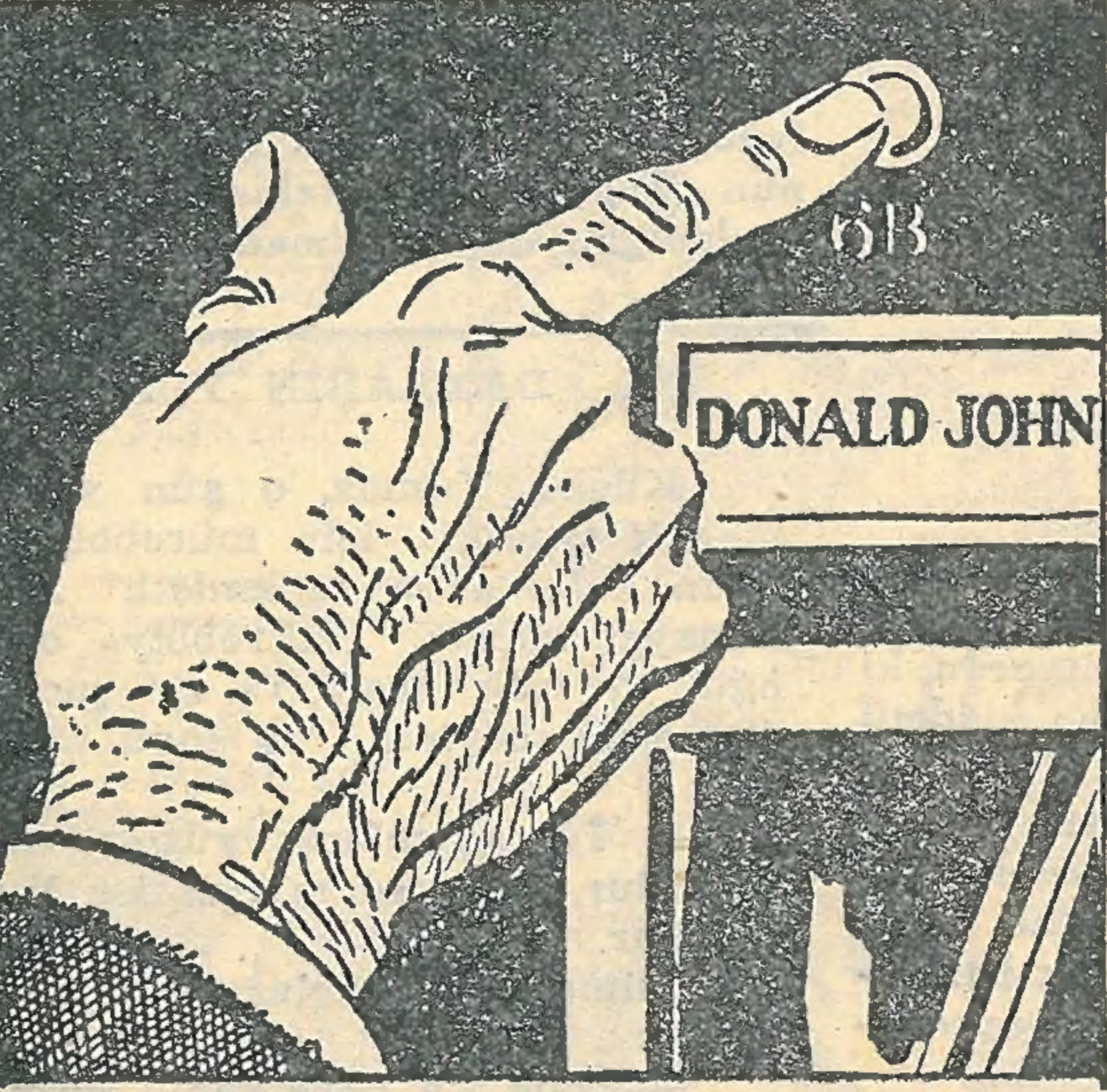

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

TELGRAFLAR GE-

LIYOR MR. NAT...
YÜZLERCE SİPA-
RİS.. ANA NE YA-
ZIK Kİ MELODİ
LEYİN OR
TADA
YOK.

KIZI BULMAĞA
ÇALIŞACAM
BEYLER. İŞE
SEVGİLİSİNDEN
BAŞLAMALI.

MELODİ LEYİN
BAŞTANBAŞA
SARARDI..

MR. DONALD JOHN
SİZ MİSİNİZ?

EVE7. YAZIYAZI-
YORUM. NE İSTİ-
YORSU.
NUZ?

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

MR. JOHN.. ADIM PINKER.
TONDUR. POLİS HAFİYE-
SİYİM. BENİ PLAKÇI.
ÇEK VE CO ANGAJE
ETTİ-
LER.

ŞU İKİ PİN7İ.
HERHALDE
MELODİ LEY.
Nİ ARIYOR.
LAR

NEREDE
OLDUĞUNU
BİLİYORMU
SUNUZ?

BİLSENE ŞİMDİ BURADA
KOLLARININ HRASINDA
OLURDU

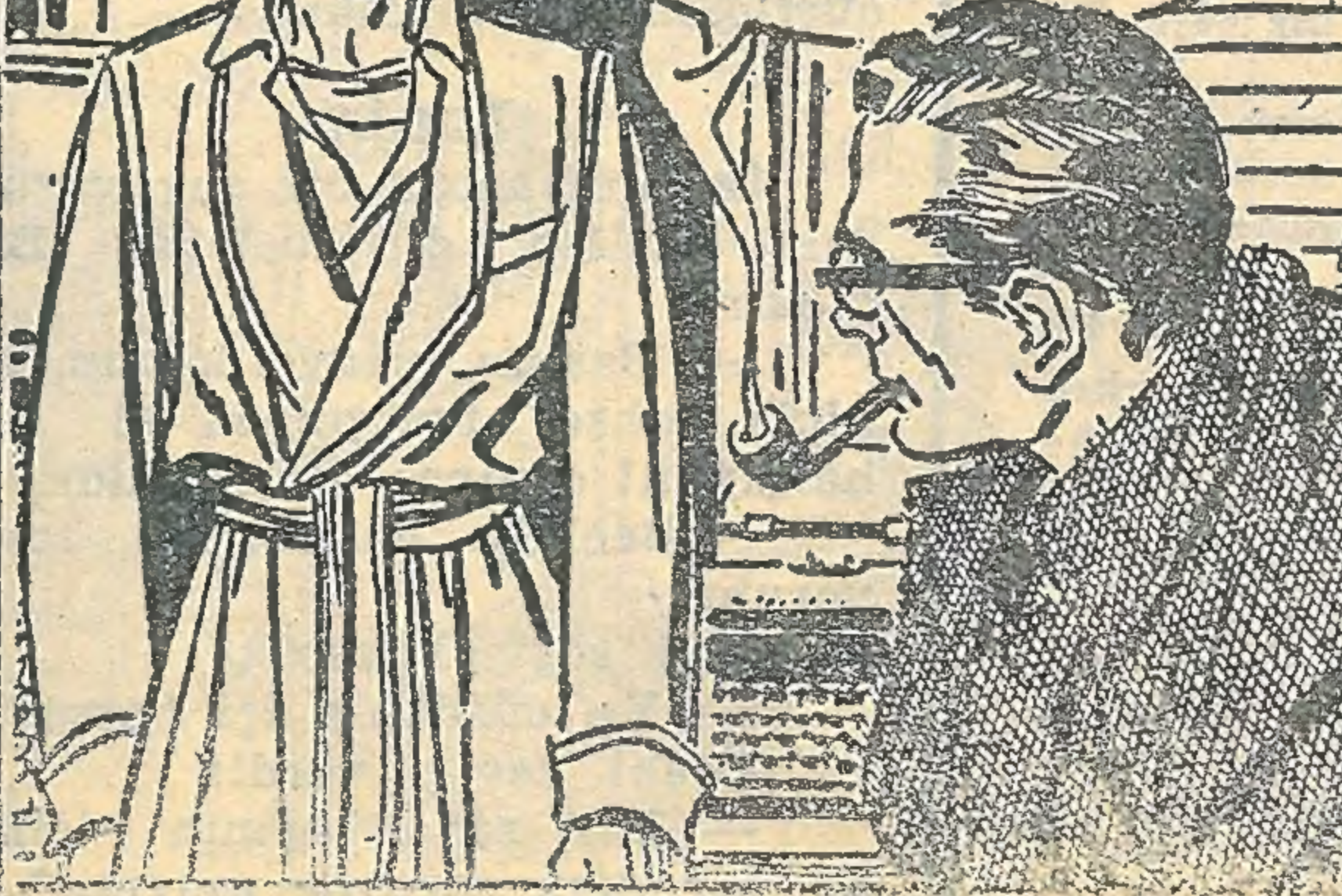

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

YAZI MAKİNASINDAKİ BÜ BOŞ
KÂĞIDI GÖRÜYÖR MÜSÜNZ?
ÇALIŞAMIYORUM. ŞU
PİKABI GÖRÜYÖRSÜ.
NUZ YA.. ELİMDE
YALNİZ SESİ KAL-
DI.

MELODİ'Yİ BULMAYI
BEN PLAKÇILARDAN
ÇOK İSTİYORDUM. ONU
SON GÖRDÜĞÜM
ZAMAN...

BERABER YE.
MEĞE ÇIKALIM
DİYE EVİNE
GİTMEŞTİM.

KAPIDAKİ
O SÖFÖR
LÜ ARABA
KİMİN?

YİNE Mİ
KISKANÇ-
LIK. HAL-
BUKİ GEÇ
KALDIM.
YARIN TELE-
FON ET.

SONRA BAŞKA BİR ŞEY SÖYLE.
MEDEN UZAKLAŞTI

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ARKAŞI VAR

Bu Evden Yokolmam Lâzım

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

Clodomir Felidiot evinden içeri girdiği zaman, mağasız tutulmuş bir ateş parçası haline gelen tiplerdendi. Ona bir hizmet görmek tadından yenilip yutulmuş bir işti; birazcık kızmasına sebebiyet verildiği zaman ise ağzından çıkanların dirhemini yiyen köpek, nalları dikmek mecburiyetinde kalırdı.

Bazı erkekler vardır; isteye dileye bir kadınla evlenirler. Sonra, aradan bir iki sene geçti mi onu beğenmez olurlar ve zavallı kadına çektiirmediklerini bırakmazlar; çünkü diğer yandan, daha fazla hoşlarına gitmeğe başlamış olan bir başka kadınla tanışmışlardır.

Clodomir'in vaziyeti bu klasik misale uymuyordu; çünkü karısıyla çocuklarına hayatı dar etmesine sebep, onların kendisini artık sevmemekte olduklarını sanmasıydı.

Bu yüzden evlâtlarından biri ona "Canım," dese, "Canın çıkın," demişler geklinde duyuyor; karısı en ufak bir ihtimam gösterisinde bulunsa bunu acemice yapılmış bir riyakârlık olarak kabul ediyordu. Entercean bir hâdise olmazaydı Clodomir bu fikri sabiti kafasında yaşatmağa ve bu yüzden hayatı hem kendine hem de başkalarına zehir etmeğe devam edecekti.

O akşam Clodomir eve bir parça erken geldi. Suratı bermutad bir karıştı ve karısının, "Hoşgeldin" ine mukabele etmedi. Sadece elindeki ufak paketi uzattıktan sonra:

— Yemeği çabuk hazırla, dedi. Erken yemek istiyorum.

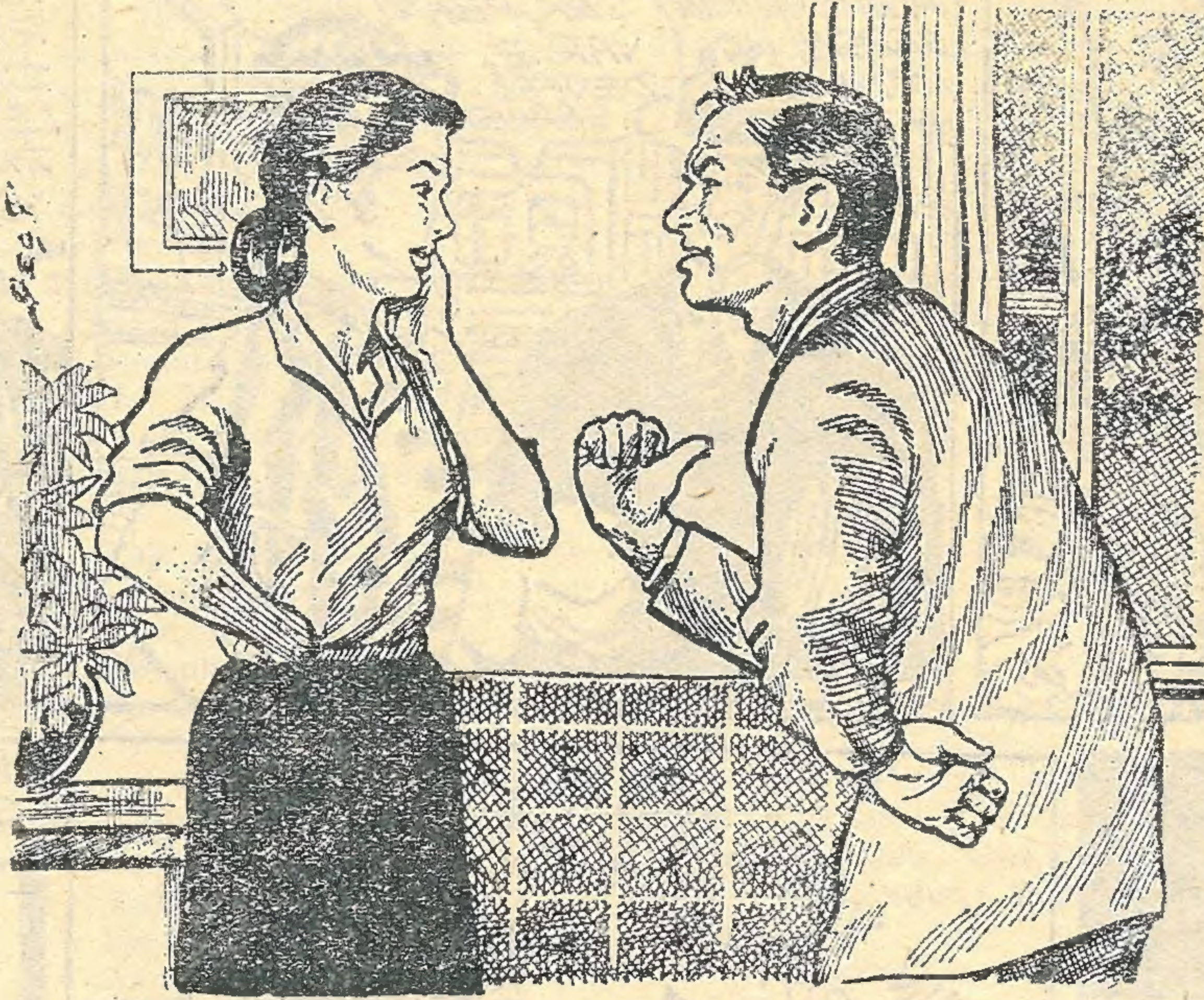
Halinde bir şey yapmağa iyice karar vermiş bir insan hali vardı. Karısı hiçbir şey söylememeyi münasip gördü.

Yemek, cenaze çıkmış evlerdeki kadar soğuk ve sessiz geçti. Sonra erer ermez, bu sükûneti pek hayra yormıyan ve bir fırtınanın kopma-

sından endişe eden çocuklar hemen odalarına savuştular. Kadın mutfağıdaki işini bitirip de odaya dönünce Clodomir:

— Yukarı, odamıza çıkalım, diye emretti, sana söylemek istedi-

ladi. O vâletler de sana uyuyor ve aşikten içeri edimimi attığım andan itibaren bana bir yabancı gibi bakmağa başlıyorlar. Sanki ben bir canavarım ve herkesi kahretmekle tehdit ediyorum.

— Bu şekilde hareket ederek bana evde fazlalık olduğumu anlatmağa çalışıyorsunuz.

ğim şeyler var.

Biraz sonra yatak odalarındaydılar. Kadın kapıyı kapayıp pencereyi açtıktan sonra kocasının söyleyeceklerini dinlemek için hazırlandı. O zaman Clodomir sert bir sesle başladı:

— Bu evde bana sürdürmekte olduğunuz hayat eskiden beri usanç vericiydi. Ama bilhassa şu son zamanlarda bana karşı takındığınız yeni tavır çok sebebimi bozmağa bağ-

Kadın bu sırada, "Canavar değilsin, ama kendini öyle gösteriyorsun," demeğe hazırlanıyordu ki Clodomir eskisinden daha şiddetli bir sesle devam etti:

— Evet, artık ne demek istediğinizi anlamağa başlıyorum. Bu şekilde hareket ederek bana, evde fazlalık olduğumu anlatmak istiyorsunuz. Devamlı ve plânlı gayretlerinizin gayesi bu.

Clodomir cümlesinin son kısmı-

nı söylerken sesini okadar yükseltmişti ki kadıncağız kulaklarının zedelenmesine mâni olmak için kocasına arkasını dönmek zorunda kaldı. O barbar bağırmasına devam ediyordu:

— Bu evde fazla olduğumu hissetmiştim; ama bunu bana doğrudan doğruya söyleyebilirdiniz. Anlaşıldı, benim bu evden gitmem lâzım; sizin rahata ermeniz için yok olmam lâzım benim!

Sonra birden bire sesler kesildi. Kavga'nın en hararetli anında kocasının böyle susuvermek gibi bir huyu olmadığını bilen kadıncağız bu hali garipseyerek geri döndü.

Hayretli Clodomir, dediği gibi yok olmuştu. Acaba Tanrı onun arzularını yerine getirerek yok mu etmişti?.. Kadın bunları düşünürken açık pencereden doğru gelen bir inilti ona vaziyeti anlattı. Hemen pencereye koştu ve aşağıya, bahçeye baktı. Clodomir'in çiçek tarhlarının arasında yattığı görülüyordu.

Clodomir bir ay hasta yattı. Ama bu bir ayın sonunda tamamen iyileşmiş bulunuyordu. Bir daha onun bağırıldığını, ötekini berikini haşladığını duyan olmadı.

İYİ ADAMLARIN YÜZÜ!

Küçük Yılmaz, o gün yaramazlık yaptığı için mürebbiyesi onun kulaklarını çekmişti. Ağlamaya başladı. Mürebbiye ona öğüt vererek uslu ve iyi çocuk olmasını söyledi ve sunu ilâve etti:

— İyi adamların yüzleri beyaz olur, fena adamların ise hep karadır.

Yılmaz, gözyaşlarını silerek sordu:

— Öyle ise neye senin yüzün beyaz?!...

SADAKA!..

Kapı çalınmıştı. Hizmetçi gidip baktı. Sonra evin hanımına seslendi:

— Hanımocım bir fakara geldi. Sadaka istiyor.

— Peki, bir parça ekmek ver!

— Fakat hanımocım bu gün görmüş bir adama benziyor!

— Öyle ise francala ver!

HİÇ GÖRMEMİŞ

Hizmetçi kız, mutfaka tabak götürürken ayağı kayarak düştü. Tabakların mühim bir kısmı kırıldı. O sırada yanına gelen evin hanımına:

— Affedersiniz hanım efendi. Hiç şimdiye kadar düştüğümü görünüz mü? dedi.

Hanım, başını sallayarak tasdik etti:

— Öyle. Hiç elin boşken yere düştüğünü görmedim!

İDDİA

İki kumarbaz bir şey yüzünden ihtilâfa düşmüşlerdi. Biri ötekine:

— Başımı ortaya koyup, seninle bahse tutuşurum ki ben haklıyım! deyince öteki atıldı:

— Ben de cüzdanımı koyuyorum!

İlki sözünü kesti:

— Ya cüzdanın içi boşsa?

Öteki cevap verdi:

— Ben sana başının içinde ne var diye soruyor muyum?

Parasız Yenilen Dondurma

Nakleden: Vahit Orgun

Lucia can sıkıntısından patlıyordu. Bilhassa bu sıcaklar, onu tamamen bezdirmişti. Şezlonga uzanmış bir yandan ahlayıp oluyordu. Paolino, karısının bu haline acıdı ve yanına yaklaşıp:

— Haydi, kalk, dedi. Seni dondurmacıya götürüyüm.

Lucia, kocasının kendisiyle alay edip etmediğini anlamak için Paolino'yu dikkatle süzdü. Sonra, teklifinin ciddi olduğunu görünce hayret etti ve:

— Kuzum, aklım mı kaçırıldı? Bugün ayın 24 ü olduğunu unuttun mu? dedi. Ben elimdeki parayı, ay başına kadar nasıl idare edeceğimi bilemezken sen ierafa kalkıyorsun.

— Korkma aklım başımdadır ve elimizdeki parayı kat'iyen israf etmek niyetinde değilim. Şimdi sen lâfı bırak da giyin.

— Anlaşılan canın gezmek istedi de dondurma hikâyesini uydurdun. Mademki öyle kalkıyorum.

— Peki ya sana on para harcamadan dondurma yedirirsem ne yapacaksın?

— Bugün yine keyfin yerinde. İnsan para harcamadan dondurma yiyebilir mi; bu mümkün mü?

— Mümkündür.

— Peki nasıl?

— Canım sana ne. Az sonra görürsün. Üzümlü ye de başını sorma derler... Sen de şimdi fazla sual sorma da giyin.

Kar, koca giyindiler ve gidip bah-

çeli bir pastahaneye oturdular. Gelen garsona Paolino karısı için bir dondurma emretti. Kendisi terli olduğu için daha sonra yiyecekti.

Lucia büyük bir şaşkınlık içinde idi. Kocasının on para harcamadan kendisine dondurmayı nasıl yedireceğini merak ediyordu. Gelen dondurmayı büyük bir iştihakla kaşıklamağa başladı. Dondurmanın yarısını yemişti ki, Paolino birdenbire: "Dur" dedi ve önündeki dondurma bardağını alarak dikkatle baktıktan sonra garsonu çağırdı:

— Oğlum gelene buraya.

— Emriniz efendim.

— Bu ne?

— Hangisi efendim.

— Şu kara sinek... Bu ne pislik yarabbim.

— Aman efendim, nasıl olur. Öbür dilerim. Size hemen bir temizini getireyim.

— İstemem. Midem bulandı. Böyle pis şeyleri artık nasıl veriz.

— Haksınsız beyim. Sizlere başka bir şey getireyim.

— Yok yok artık öğrendik bir şey yiyemeyiz, sonra karısına dönerek, havdi kalk Lucia başka bir yere gideyim.

Lucia şaşkınlıktaydı. Bu sinek de nereden çıkmıştı. Kendisi, yerken farkına varmamıştı. Yolda giderken kocasına sordu:

— Allahakına doğru söyle bu sinek de nereden çıktı? Ben yerken görmemişim. Yoksa sen mi koydun?

Paolino gülerken cevap verdi:

— Ne zannettin ya, tabii ben koydum. Sana para vermeden dondurma yedireceğim dememiş mi idim. İşte sen dondurma yedin. Gideceğimiz yerde de aynı şekilde ben yiyeceğim. Cebimdeki kibrit kutusunda daha beş on tane sinek var....

YARASA

HAPİSHANEYİ PARA
SÜTLE İSTİLÂ EDİ-
YORLAR. YAKALIYA-
LIM ŞUNLARI.

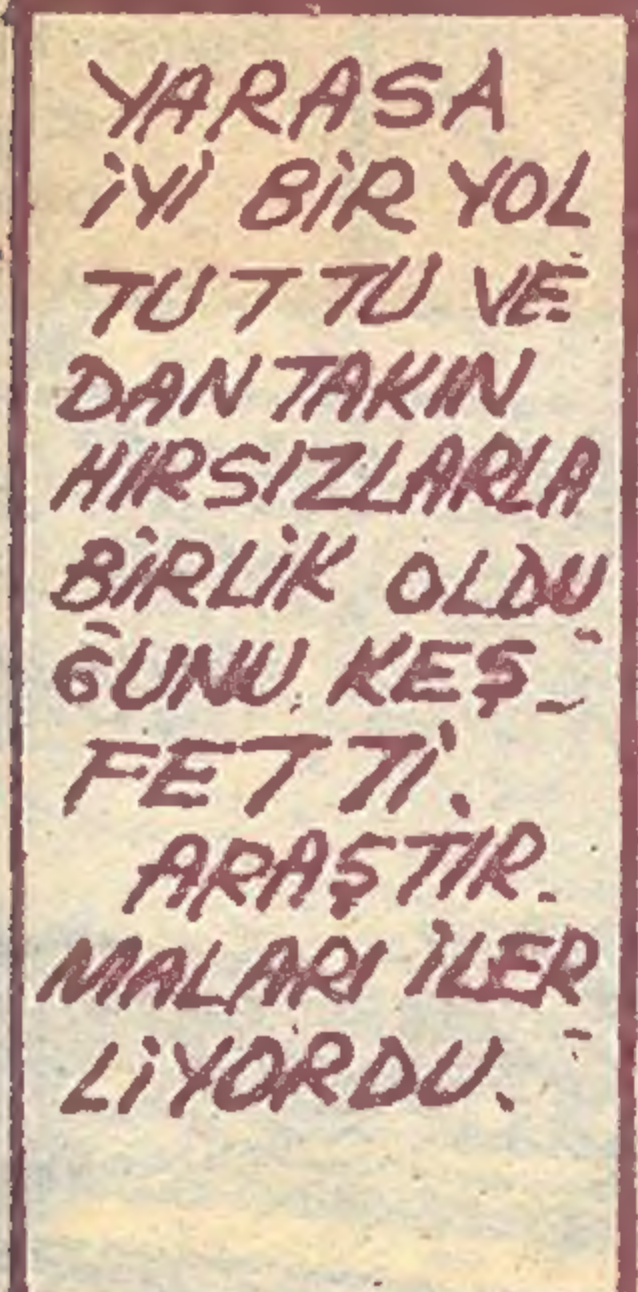
NE.. BUNLAR
MANKENİN
YAHU..

MANKEN BİZİ
BAK.. NE OLU-
YOR AVAL..

ÖTEKİ AVLUDA
BİR MAHAUS
TAYYARE DEN ATIL-
LAN MERDİVENE
TIRMANYOR. BİZİ
OYALADILAR.

YARASA
İYİ BİR YOL
TUTTU VE
DANTAKIN
HİRSİZLERİ
BİRLİK OLDU
GÜNÜ KEŞ-
FETTİ.
ARAŞTIR-
MALARI İLER-
LİYORDU.

ESASLI İŞ.. SAĞ ELİ-
NİN VERDİĞİNİ SOL
ELİ ALIYOR.. HEM Hİ-
SİZDAN PARA ALIYOR HEM
POLİSTEN.

SAĞ EL.. SOL EL
BİR ŞEYLER
GEVELEDİN..
DİKKAT ETTİN
MI? BLEKİ DE
DANTAK TA SOZ
LAK E?

E.Sİ? HERİKİ-
Sİ DE AYNI
ADAM. DANTAK
BLEKİNİN TAKEN-
DİSİ.

ANLIYORSUN DE-
ĞİL Mİ? BU KEŞFİ-
MİZİ İSPAT ETME-
MİZ LÂZİM.

BAK BU DANTAK'IN FO-
TOĞRAFI.. BİR RÖTÜS
YAPALIM. BİR GÖZ MAS-
KESİYLE BİYİK TAKA-
LIM.

MADENKİ SEN ÖYLE
İSTEDİN.. BUYUR.. BAK
BLEKİNİN KENDİSİ DE-
ĞİL Mİ? NE YAMAK
DERSİN BU BİR DETEK
İSE TİFSİN
DERİM.

E VET AMA BU
İDDIAMIZI İSPAT
ETMEK LÂZİM..
DELİL OLMAZSA
OLMAZ.. TELEFON..

ALO.. KOMİSER GOR-
DON.. SEN MİSİN?
BEN DE... FRİSKO
FRED Mİ? ONU DA
MI KACIRDILAR ZİN-
DANDAN..

KOMİSER BLEKİ ÇETE-
SİNİN HAPİSHANEDEN
YENİ BİR MAHKUM KAÇI-
RILDIĞINI SÖYLEDİ.

NEYE DAN-
TAKI YAKALA-
MIYORUZ
ÖYLEYSE DİKTEN SONRA
O NASIL OLSA YAKA-
YI ELE VERİR.

TEHLİKELİ BİR
OYUNA ATILIYO-
RUZ AMA..

YARASA.. DANTAK

FRİSKO FRED
HAKKINDA İFSA-
ATTA BULUN-
MAĞA GEL-
DİM.

DOĞRUSU MÜKÂFA TA
HAK KAZANIYORSUN
TAK.. BEN DE BOŞ
DURMUYORUM. BLEKİNİN
SAKLANDIĞI YERİ
ÖĞRENDİM.. BEN DE
ONU YAKA-
LATAĞIM.

O KADAR
KENDİNDEN
EMİN OLMA.. YOK YAHU
BELKİ SEN-
DEN EVVEL
YAKALATI-
RIM.

KOCA YARASA
ATLADIĞININ
FARKINDA DE-
ĞİL ALIK.

ARKASI VAR

ŞİMDİ GİDİP
YER DEĞİŞTİ-
RECEK. BÜSBÜ-
TÜN EN SELENE
ÇEK.

MANDRAKE

TATİLLERİNİ GEÇİREN
MANDRAKE
VE ARKADAŞLARI
BİR RASATHANEYİ
ZİYARET ETİLER.

VALLAHİ.. İNSAN
BİR TUHAF OLU-
YOR. BU KOCA
TELESKOPLA
YILDIZLARA BAK-
MAK...

PROFESÖR..
ACABA ÖTEKİ DÜN.
YALARDAN DA BİZİ
SEYREDENLER VAR
MI DİYE HİÇ MERAK
EDER MİSİNİZ.

MERAK EDİLE
CEK ŞEY AMA
ACABA BİZ
ÖĞRENEBİLE
CEK MİYİZ?

YILDIZLARA
BAKMAK ÇOK
HOŞTU AMA
KARNİM ACIK.
TI..

PROFESÖR AŞAĞIDA
İYİ İSTAKOZ SA-
TAN BİR YER VAR
DİYORDU.

PROFESÖR
DOĞRU SÖY-
LEMİŞ.. İS-
TAKOZLAR
PEK NEFİS

BAK BİR KAYIK İSTAKOZ
AVINDAN DÖNÜYOR. NA-
SIL TUTULUR BİLİR
MİSİN?

SUYUN DİBİNE İSTAKOZ TUZAKLARI İN-
DIRILIR. HAYVANLAR İÇERİ GİRERLER
AMA DIŞARI ÇIKAMAZLAR. TUZAKLAR YUKARI
ÇEKİLİR.

BİRAZ SONRA OTOMOBİLLERİNE BİNİP
UZAKLAŞIRLARKEN..

GÜN BATARKEN
ÖTEKİ ŞEHİRE ULAŞ-
MIŞ OLACAĞIZ
ZANNEDİYORUM.

BU
DA
NE?

BEN NE BİLE-
YİM. GİDİP
BAKALIM.

ÖMRÜMDE
HİÇ BUNA
BENZER
BİR ŞEY
GÖRMİ-
MİŞTİM

NE İŞE
YARIYOR
ACABA?

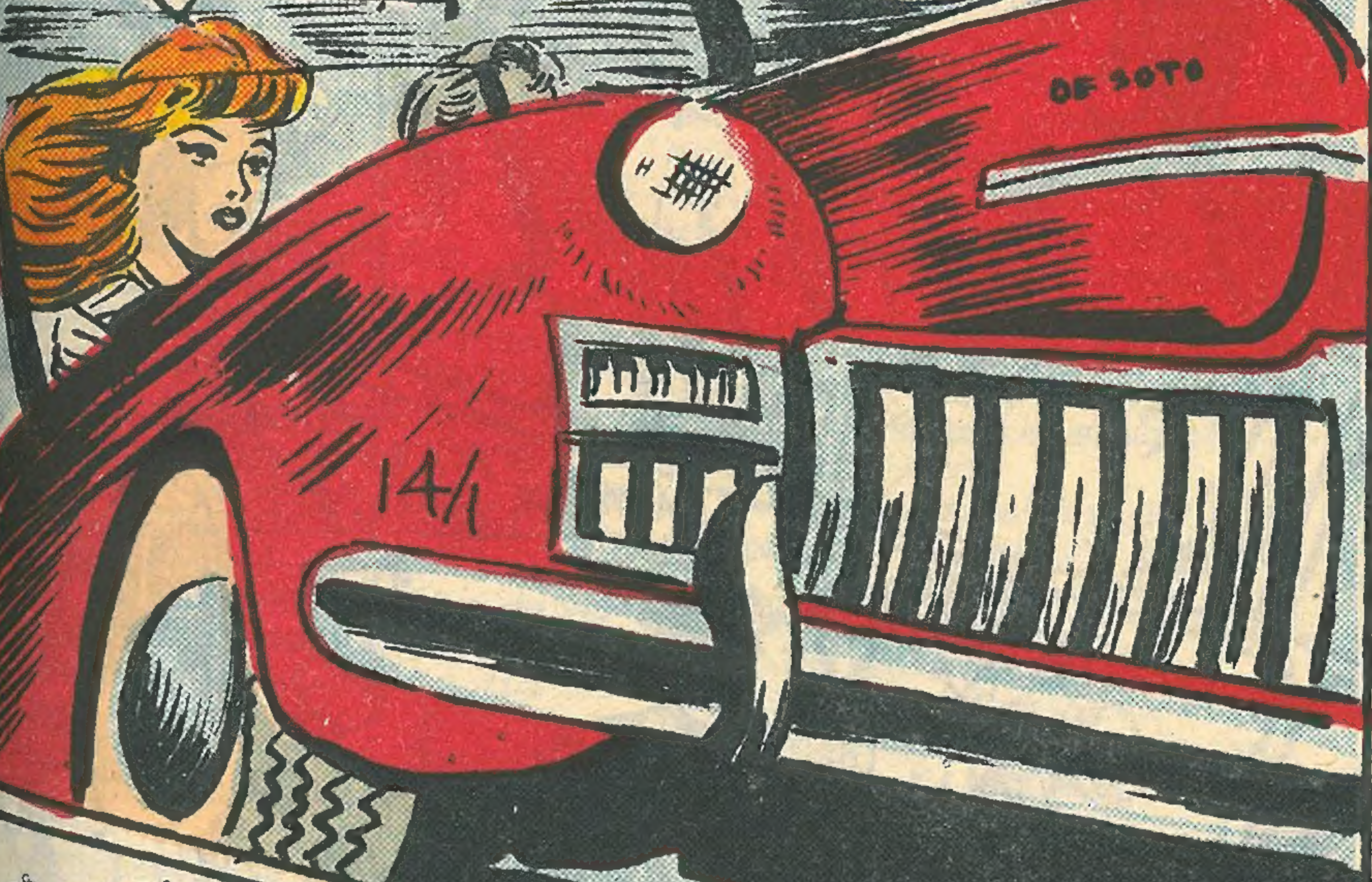
HİÇBİR FİK-
RİM YOK.
CIVARDA
KİMSE DE
YOK. BİR
GİRİP BAKA-
LIM.

ARKASI
VAR

AŞK YAŞIYACAK

BARBARA DERHAL OTOMOBİLİNE ATLADI VE ŞEHİRE YOLLANDI.

GÜNEŞ DOĞMADAN ORADA OLMAMIZ LAZIM. HÜKÜMSA-BAH OLMADAN İNFAZ EDİLECEK.

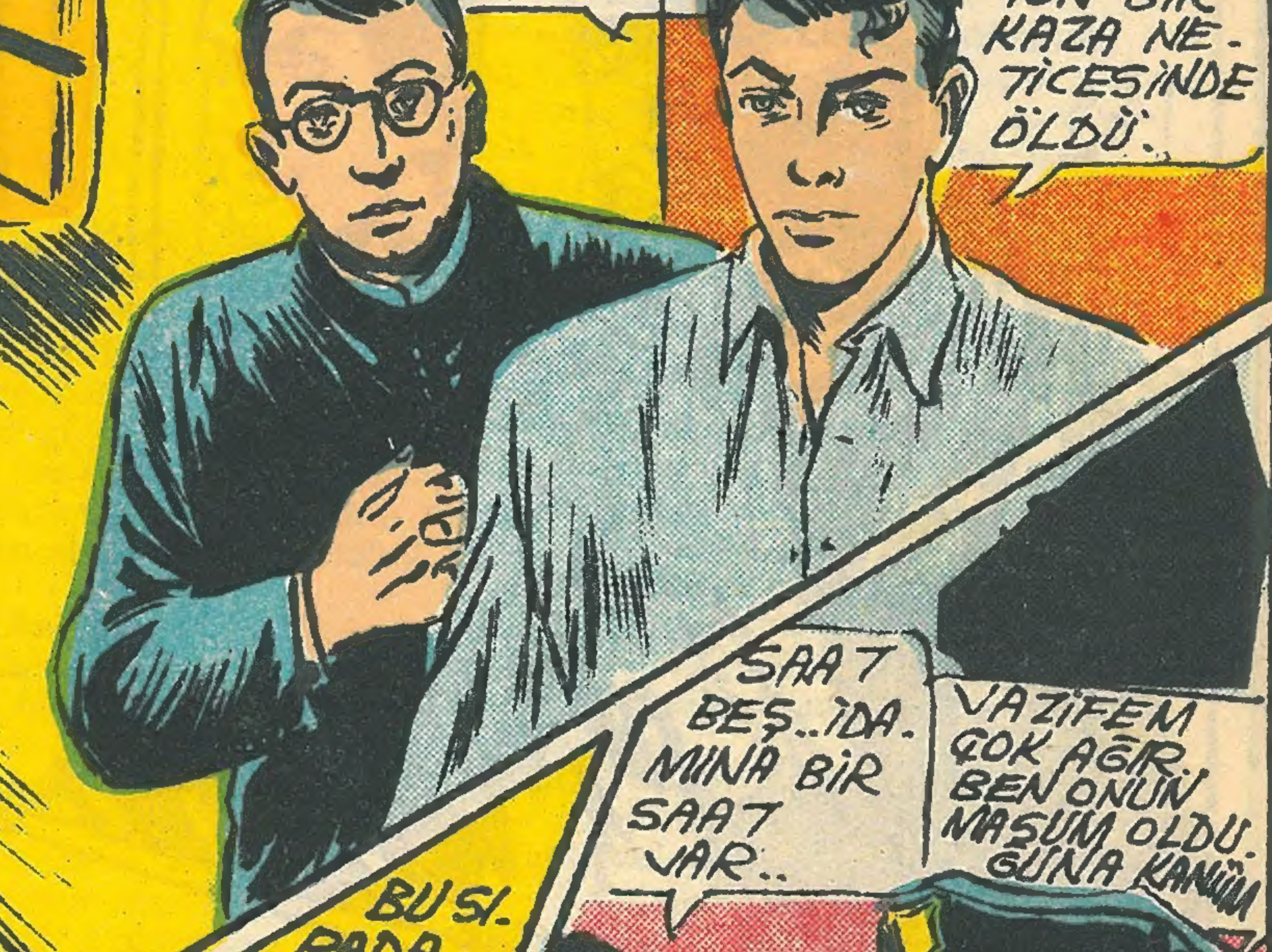
ONUN İÇİN HİÇ VİCDAN AZA-Bİ GEKMEYEN ÖLECE-GİM. YALNIZ BÜTÜN DÜŞÜNCEM LUCIANA.. O NE OLACAK?

RAHIP LUCKİ'YE DİNİ TELKİNATTA BULUNUR KEN.

BANA İNANIN.. BARBARA HAKKINDA HİÇBİR BİL-GİM YOK.

JUDGES-TON BİR KAZA NE-TİCESİNDE ÖLDÜ.

SAAT BEŞ..İDA-MINA BİR SAAT VAR..

VAZİFEM GÖK AĞIR BEN ONUN MASUM OLDU. GUNA KANUN

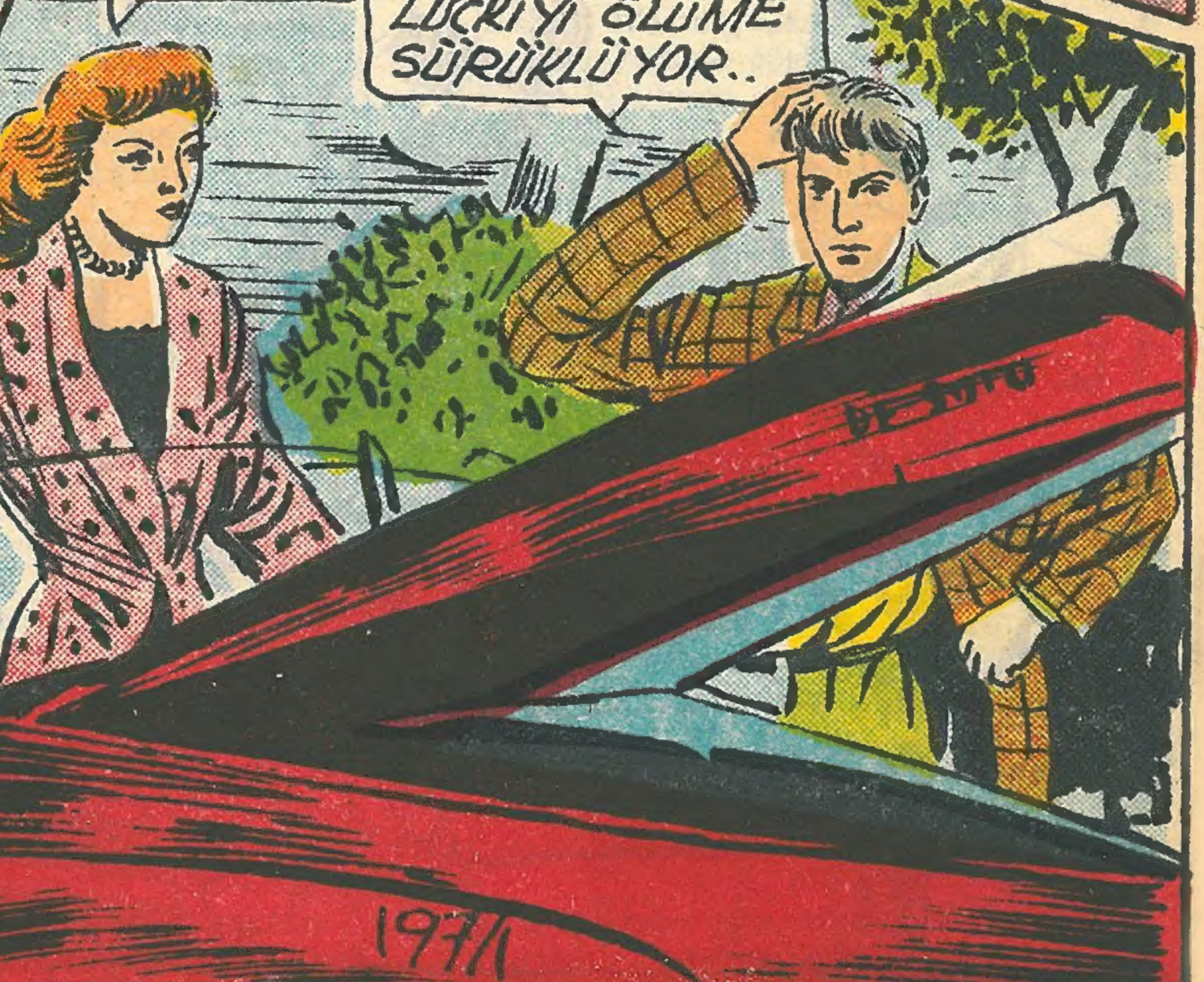
BUSI RADA LUCIANA

ALLAHMI.. O MASUM.. KUR-TAR ONU..

EYVAH.. NE YAPABI-LİRİZ?

GEÇEN HER DAKİKA ZAVALLI LUCKİYİ ÖLÜME SÜRÜKLÜYOR..

İDAM SAATI YAVAŞ YAVAŞ
YAKLAŞMAYDI.

GÜNAHINI İTİRAF
EDİNİZ KARDEŞİM.
DAHA RAHAT BİR
EBEDİYETE KAVU-
ŞURSUNUZ.

İTİRAF EDECEK
HİÇBİR ŞEYİM
YOK PEDER
SİZE YEMİN
EDERİM MASU-
MUM

SÖN ARZUM.. NİŞAN.
LİM LUCIANA'YI GÖR-
MEKTİR..

MAALESEF LUCKİ..
İŞTE BU İMKÂNSIZ.

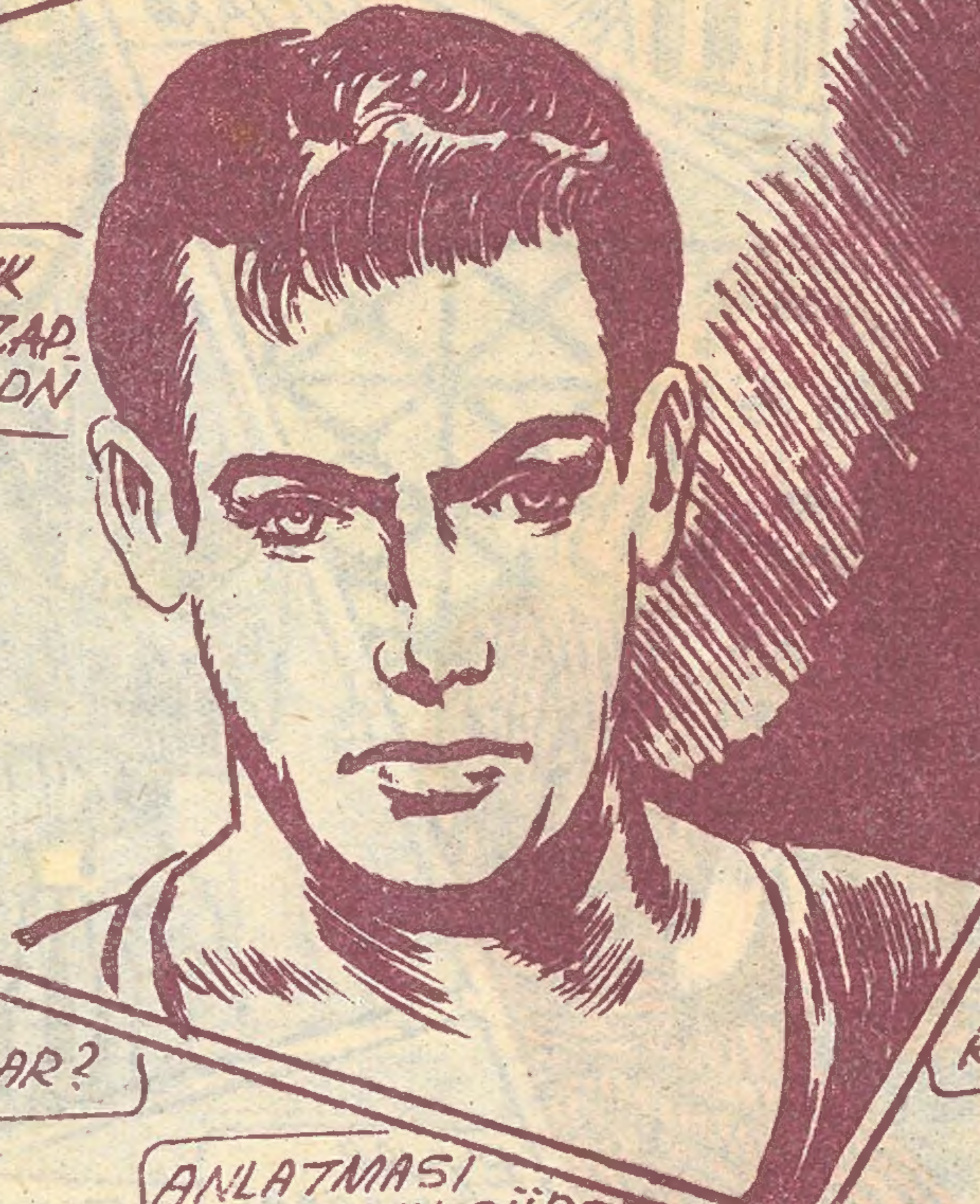
14/2

BAY KOMİSER
BARBARAYLA JAH
GELMİŞLER. LUCKİ HAK
KINDA GÖRÜŞECEKLERMİŞ.

ÖYLEYSE GABUK
OLUN DA BU AZAP-
LI HAYATIMA SON
VERİN..

MATMAZEL
BARBARA.. SİZ
BURADA HA? NEREDE
İDİNİZ ŞİMDİYE KADAR?

ANLATMASI
GÖK UZUN SÜRER.
FAKAT ORTADA
DAHA MÜHİM BİR
ŞEY VAR.

DERHAL İDAM
HÜKMÜNÜ GERİ
BIRAKMAK LÂZİM.
YENİ DELİLLERİMİZ VAR.
LUCKİ'NİN YENİDEN MÜHA-
KEME EDİLMESİ ZARURİ.

ALLAHIM.. BU
İŞİ YALNIZ BAŞI.
MA NA-
SIL YAPA-
RIM?

197/2

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemalîtin Tuğcu

SAYI: 47

— Biliyorum Yusuf, dedi. Fakat gidip Sultanı kandırırsa diye korkuyorum.

— Sultan bana verdiği sözü bu papaz için geri alacaksa ben her şeyden vazgeçerim, dedim.

Leonardo sesini yükselterek tehditlere başlayınca Karaca Paşa kendisini kapıdan dışarıya attırdı.

İnatçı papaz o akşam yeni konağa geldi. Kendi vaziyetinin de nazik olduğunu bana anlattı. Prensesler için yüzer bin lira vadetti. Kendisine:

— Zaten istediğim parayı da verseniz satmam, dedim.

— Ne yapacaksınız bu asil kızları?

— Onlarla birlikte yaşamak çok hoş olur. Çünkü üçü de fevkalâde güzel.

Elinden gelse beni öldürecek. Prenses İrma Kantagünle Herakliya'yı çağırttım. Biri sarışın, birisi kumral olan bu pek güzel kızlar papazı görünce şaşırdılar. Kendilerine Rahip Leonardonun Papa tarafından gönderilmiş olduğunu ve onları alıp Roma'ya götüreceğini anlattım.

Leonardo çok iyi konuşan bir adamdı. İki Prenses uzun uzun vaziyetlerini anlattı. Benim onları bir cariye gibi kullanacağımı ve belki öldüreceğimi söyledi. İrma ile Herakliya sükûnetle dinlediler. Herakliya Leonardoya:

— Bizans saraylarında da bize insan hakkı verilmemişti, dedi. Bizi bir siyaset oyuncağı yaptılar. Bizim gibi kaç kız Osmanlı padişahlarına hediye olarak verilmiştir. Burada Yusuf Beyin yanında Bizans sarayındaki hayatın daha iyisini yaşıyoruz. Esasen Latin kilisesinden nefret ettiğimizi bilirsiniz. Eğer bize gidip gitmemek fikri sorulursa biz Yusuf Beyin cariyesi olarak kalmağı tercih ederiz.

Papas yeisle haykırdı. İrma bana dönerek:

— Bizi bu adamlara vermeyiniz Yusuf Bey. Bunlar haçlılar ordusunu kurarak Bizans'ı yağma eden adamlardır, dedi.

Rahip sapsarı kesilmişti. Dişlerini sıkarak:

— Prenses İren sizin gibi yapmayacaktır, dedi. Ben de kendisini götüreceğim.

Onun bu fikri üstüne:

— Eğer İren Paleolog sizinle gitmek isterse onun için sizden bir akçe bile istemem, dedim.

Rahibi peşime tarakarak konağa gittim. Leonardo iki Prensesi göre çok daha sade giyinmiş olan İreni görünce kendisine öptürmek için elini uzattı ve:

— Sizi kurtarmağa geldim kızım, dedi. İrma ile Herakliya hazırlanıyorlar. Muhterem Pederimiz Papa Nikola sizleri sabırsızlıkla bekliyor. Roma'da size çok zengin bir merasim yapılacaktır. Yakında kiral olacak olan asil Prenslerle evlenmenizi temin edecek.

İren ağlamıştı yine. Güzel gözlerinin etrafı halka halka kızarmıştı. Papazın kendisine doğru uzattığı eli öpmeyi. Bunu görmemiş gibi bana döndü:

— Yusuf Bey, dedi. Bu adamın

doğru söylediğine inanıyorum. Fakat hakikaten bu zavalı kızlar bu adamın peşine takılıp gitmeğe kalktıysa ben kendilerini burada, sizin yanınızda kalmağa ikna edeceğim. Bunun için bana müsaade ediniz.

Papas dehşet içinde kalmıştı. Taş kesilen elini yavaş yavaş indirmiş, gözleri ateş saçmağa başlamıştı. Dudakları titreyerek:

— Neden, neden! diye haykırdı.

İren gayet sakin bir eda ile:

— Ben Müslüman oldum, dedi.

Onları da bu Hak didine sokmak için çalışacağım.

Rahip Leonardo kafasına bir tokmak yemiş gib olduğu yerde sarsıldı ve oturduğu koltuktan yere yuvarlandı.

Leonardo'yu kucaklayıp konaktan dışarıya çıkarttım ve sokak ortasına bıraktım.

FATMA SULTAN

Ancak üç gün sonra İreni gördüm. Bu üç gün içinde Dimetokaya gidip gelmişim. Prenses mağmum bir haldeydi. Kendisini yalnız bırak-

tığım için bana bir imada bulunmuyordu. Fakat daimi bir üzüntü ve ıstırap içindeydi. Pek yorgun bir halde karyasına çıkmıştı. Getirdiğim bir hüceti kendisine uzattım. İren kıymetli bir parşömene yazılmış olan Mehmet Beyin yazısını ürperep bir sesle okudu:

«Paleolog sülâlesinden Prenses İren kendi arzusu ile ihtida edip hak dinine girmekle kendisini Fatma ismiyle tesmiye eyledik ve kendisine sultan ünvanını bağışladık. Bizans içinde ve dışında olup babasının öz malı olan cümle arazi ve emlak bundan böyle mezbure Fatma Sultana aittir. Her gûna taarruz ve zarardan masun» bulundurulup hatırlarını inciltmekten hazer oluna.»

İren Sultan Mehmet Hanın mühürünü de okudu ve dolu gözlerini bana çevirdi:

— Bu hüceti siz aldınız değil mi Yusuf Bey?

— Evet Fatma Sultan.

İren bu yeni adını asla yadırgamadı. Fakat gözleri dopdoluydu:

— Şimdi ben ne yapacağım Yusuf Bey?

— Hareketlerinizde tamamiyle serbestsiniz. Elinizde bulunan bu hücetle dünyanın her tarafında itibar görebilirsiniz. Böylece ben vazifemi bitirmiş bulunuyorum. Tanrının bana bu günü göstermesi bir lütuftur. Sizi bu cehennem için den sağ ve salim olarak kurtarabildim. Bundan sonra Yusuf'a muhtaç değilsiniz.

Fatma Sultan:

— Beni hakikaten bir cehennemden kurtarmış olduğunuzu takdir ediyorum, dedi. Bana Müslümanlığı tanıtan da sizsiniz. Fakat hayatı dört duvar arasında geçmiş bir kızım. Sizden başka kimsem yok.

Fatma Sultanın sesi burada titredi. İri, kara gözlerinden ikişer damla yaş, solan yanaklarına tekerlendi:

— İşlerinizden artan zamanlarınızda, diğerleri kadar olsun benimle meşgul olmanızı sizden rica ediyorum.

— Diğerlerinden kastınız nedir Fatma Sultan?

— Diğerleri dediğim o çeşit çeşit, güzel güzel esirlerinizdir. Gerçi on-

— Zaten istediğim parayı verseniz de satmamı dedim.

lar size sadece haz ve zevk veriyorlar ama bizim de birlikte geçmiş felâketli günlerimiz ve korkularımız, yalnızlık anlarımız var. Size kendi hüznümü ve ıstıraplarımı duyurmayacağım. Onları kendime saklıyacağım.

Yüreğimden kalkan bir ateş yaknaklarını kızartmıştı.

— Hanım Sultan, dedim. Çeşit çeşit, güzel güzel dediğiniz o esirler birer birer eksiliyor. Birgün hiçbirisi kalmıyacaktır. O korkunç günleri de unutmuş değilim. Beni dinleyiniz. Muradım bütün haklarınıza ve hayatınıza sahip olmanızdır. Bunu temin ettim. Hayatınız gibi kalbiniz ve duyularınız da elinizdedir. Bundan sonra dilediğiniz gibi hareket edebilirsiniz. Mehmet Beyin size verdiği ünvan Bizans Prensesliğinden çok daha nüfuzludur. Kimse sizi siyasi bir hediye olarak bir ecnebi sarayına veremez. Kimse size herhangi bir arzusunu cebren tatbik edemez. Bir kuş kadar hürsünüz.

— Yusuf Bey, beni bu dereceye

getirmekten kastınız nedir?

— Siz deni kalemizin temizliği, müstesna güzeliğiniz, nıgır duyduğunuz zaman edinebilecek maneviyatınızla buna mecbur ettimiz.

— Yeryüzünde menaatsiz hiç bir çalışma olmaz Yusuf Bey.

— Evet Fatma Sultan. Evier içinde yaşamak için susunur. Meyvalar yemek için buyutur ve çiçekler koklamak için yetiştirilir.

— İren Paleologlar?

— Kendilerinden bir Hanım Sultan yetiştirmek için.

— Reki Hanım Sultanlar?

— Hanım Sultanlar, kendilerine aşık olmaları banıyar etmek için.

Fatma Sultan suallerini daha fazla uzatmadı. Ben de hemen bansı değiştirdim:

— Bugün vaziyetiniz büsbütün başka olmuştur. Herakliya ile İrmanın yanınızda bulunması sizin için daha eğlenceli olacağı zannındayım. Arzu ederseniz onları yanınıza alınız Hanım Sultan.

— Bundan çok hoşlanacağım Yusuf Bey. Fakat bütün o diğer esirleriniz?

— Asil kızlardan hemen hepsinin gittiğini biliyorsunuz. Şehirde akrabası olan kırk tanesi de ailelerine teslim edilmiştir. Ancak elli kadar genç kız var.

Fatma Sultan gülümsüyerek:

— Hepsinin buraya naklini rica etsem kabul edecek misiniz? dedi.

— Her halde. Çünkü kendilerini nezaret altında tutmak isterim. Siz bu işi benden çok iyi yapabilirsiniz.

— Sizi temin ederim ki Fatma Sultanın konağında siz de rahat edebilirsiniz.

— Buna şüphe bile etmem Fatma Sultan. Yalnız konağınızın harem kısmında kalamam.

— Niçin Yusuf Bey?

— Fatma Sultan o dereceye kadar naziktir ki yabancı bir erkeğin harem kısmında gecelemesini elbette arzu etmez.

— Selâmlık kısmında istirahatınızı temine çalışacağım Yusuf Bey.

O gün muhtelif fasılalarla ve haremağalarının refakatindeki kızlar Fatma Sultanın konağına nakledildiler.

O akşam selâmlık kısmında benim için hazırlanmış çok güzel bir oda buldum. Bu oda en rahat ettirici ve geniş bir yataklık, yine yaldızlı ve geniş bir yataklık, yine yaldızlı ve sedefli koltuklar, kıymetli bir masa, pek ağır perdeler bulunuyordu. Yaldızlı tavanın ortasındaki nakışlı göbekten sarkan süslü bir avizenin renkli mumları bu geniş odaya ayrı bir zevk veriyordu.

Konak aslında Paleologların hasas zabıtları için yapılmıştı. Fakat sonradan tadel edilmiş, bina harem ve selâmlık kısmına ayrılmıştı. Kapalı ve metruk duran bu kısmı Fatma Sultan bir kaç saat içinde tamamiyle değiştirip süslemişti. Her iki kısmı birbirine bağlayan müşterek bir kapı vardı. Bu, yalnız Harem tarafından açılabilirdi.

Hüseyin de kendi hesabına yoldaşlarını yatıracak yerleri hazırlamış, benden önce yerleşmişti. O kapının dibindeki binadan ayrı olan odayı kendisine ayırmıştı. Bir iki esir rumla ahçılar alt katta oturuyorlardı.

Becerikli haremağaları da konağın işlerini çabucak yoluna koymuşlardı. Eski Bizans prensesinin benim hizmetim için lâzım geleni yaptığını hemen anladım.

Ara kapı açılmış ve birbirinden güzel olan üç kız selâmlık kısmına geçmişlerdi. Birisine gümüş bir liğen, diğerinde gümüş bir ibrik, üçüncüsünde havlu vardı. Büyük bir itina ve dikkatle yıkanmamı beklediler.

Onlar gidince kapı tekrar açıldı. (Arkası 14. sayfa)

ELPERRO BİR TESADÜF ESERİ
OLARAK FİLİKANIN İÇİNE DÜŞTÜ.

AY!

29

ALDIRMA.. SAĞ OLA.
RAK GERİ GELİYOR.
SUN YA..

MAN SİCİL-
YAYA ÇEKİN..
HANDOLSUN
UÇUZ AT.
LATTIM

ELPERRO
NUN YA.
LANLARINA
İNANMIŞ
OLAN AT.
MACA
REİS KON
KITAYI
ŞANDA
SANDI VE
ONU SAN.
DİN ELİN
DEN KUR.
TARMAGA
KARAR
VERDİ.

TABIİ ANNENİ KUR-
TARMAK İÇİN BİZE
YARDIM EDECEKSİN

TABIİ!

ATMACA REİS

DOĞRU BEY.
RUTA GİDİ-
YORUZ

BU SIRADA BERUT BEYİ-
NİN KERVANI SAM SULTA-
NININ SARAYINA YAKLAŞTI.

ACELE

ACELENİZ NE
KONTES. VAAD
ETTİĞİNİZ KADINI
GÖRMEYİNCE SUL-
TAN ÇOK KIZA-
ÇAKTIR.

EDELİM..

AZ SONRA
RAFİLE SA-
RAYA VAR-
DI.

GELDİ-
GİMİ SUL-
TANIMIZA
HABER
VERİN

SULTAN
UYUYOR
SİZİ Bİ-
RAKACI
OLURSA
VAY BE-
NİM HALİ-
ME..

HÜKÜMDARI UYKUDAN
UYANDIRMAK HAKİKA-
TEN TEHLİKELİYDİ.

YİNE NE VAR?
UYKUMU NEYE
BERBAD EDİ-
YORSUN

HAYIR SULTA-
NIM. BEYRUT BE-
Yİ BELDİLER.

BU BENİ
UYANDIRMAK
İÇİN KAFİ BİR
SEBEP Mİ? ÇA.
GİR O HAYVANI
BURAYA..

BERUT BEYİ MÜTEBESSİM BİR
ÇEHREYLE GİRDİ.

KUDRETLİ
SULTANIM..
BEN KÖ-
LEN..

UYKUMU BERBATE E-
DECEK NE VARDI
SANKİ?

BERUT BEYİ HADİSEYİ BİR BİR
ANLATTI. FAKAT SULTAN BUN-
LARI
HIÇ TE-
UMDU-
BU GİBİ
KARŞI-
LAMAY

ESİR Mİ DE-
DİN? SENİNKE
MİKLERİNİ KIRA-
CAGIM

SULTAN KAMÇISINI
KAPTI. BERUT BEYİNİ
DÖVMEMEYE BAŞLADI

ALÇAK.. BENİM
DOSTLARIMA NE
MUAMELE EDER-
SİN?

HİRSİ GEÇİN
CE KONTESİ
KARŞILA-
MAK İÇİN
AVLU-
YA
ÇIKTI

AMELE ETSİN HA

KONTES.. AFFE
BENİ. GÜNEŞ
O HERİFİN BE-
NİNİ KAVURMUŞ
SİZE BÖYLE MU-

Yazan: F. Demiray

Dışarıda şiddetli bir yağmur vardı. Bir aralık caddede kimseler kalmamış, yağmurun hızından herkes büyük mağazalara iltica etmişlerdi.

Nesrin pencerenin önünde yavaş yavaş ağlıyordu:

— Ben sizden bir hak iddia etmiyorum Tarık bey. Ben kendi halinde, ailesinin geçimine yardım için çalışan bir kızdım. Üç yıldan beri, çalışma hayatımda benim en küçük bir havailiğim görülmemiştir. Bunun aksini iddia edemezsiniz.

Tarık, koltukta sigara içiyor ve çatık kaşlarla dinliyordu:

— Sana ahlâksızlık isnat etmiş değilim.

— Evet, fakat hareketleriniz yavaş yavaş benden üsandığınızı gösteriyor.

— Usanmadım. Yalnız ailevi vaziyetim ara sıra kendimi çekip çevirmemi icap ettiriyor. Babam son derece mutaassıp bir adamdır.

— Bu sözünüze hayret ediyorum Tarık bey. Sizin babanız bir erkek evlâda karşı mutaassıp davranırsa benim ihtiyar ve müteakıt babam ne düşünür. Şu anda ben kendimden ziyade bu biçare adamı düşünüyorum. Mutlaka bir yerine inecek ve iffetle iftihar ettiği kızını bu halde görünce bunca yıllık namusu mahvolacak çok feci bir akıbete uğrayacaktır.

— Evinden bile çıkmıyan bu adamın bir şeyden haberi olmaz.

— Evet, ancak üç ayda bir mağazını almağa giden bir adam. Fakat bir kere duyarsa ben babamın kaatili olmuş olurum. İşte bu yüzden ki aramızdaki münasebetin neticesini vicdanınıza bırakıyorum. Geçen gün babanız geldi ve benimle konuştu. Hâdiseyi çok iyi biliyorsunuz. İş Müdüriyete kadar aksetti. Ben size musallat olmuş, ben yolunuzu kesmiş ve sizin evlenmelerinize engel olmuşum. Ben ağlamaktan başka bir cevap veremedim. Fakat Müdür vaziyete müdahale etti. Sizin bankada bir şef olduğunuzu, sizi çok dürüst tanıdıklarımı, benimle meşgul olmağa başladığınız zaman ve bunu izâç edecek derecede ilerlettığınız zaman dürüst davranmayı size ihtar ettiğini ve sizin de "Nesrinle anlaşmak istiyorum. Evlenmek için hüsnüniyetim var" dediğinizi anlattı. Ben orada babanıza söylediğimi burada size de söylüyorum. Sizden hiçbir hak iddiasında değilim. Ben karşımdaki insanın doğru söylediğine ve sağlam bir karakteri olduğuna inanmış bir kıyım. Hayatım mahvoluyorsa sizin yüzünüzden değil, sadece kendi gafletimdenidir.

— Ne kadar müstağnisin.

— Ağladığımı, yalvardığımı istiyorsunuz değil mi? Maddeten elinize düşüp sizin oyuncakınız oldum ama mâneviyatıma ve ruhuma tamamiyle sahibim. Vicdanınıza iltica edecek ve benden gasbettiğiniz hak-

ları merhametinize ağınarak kopardıma çalışacak bir insan değilim. Beni baştan çıkarmayı kafanıza koyduğunuz zaman bu apartman dairesini kiraladınız. Ortada hiçbir şey yokken kastiniz, eğlenme fikriniz varmış. İşte bu münakaşamız sırasında nezaketi de ortadan kaldırarak bir daha buluşmamayı teklif edebilirsiniz. Bir gayretle azıcık yüz kızartmakla mesele hallediliyor.

Nesrin hazırlanıyordu. Tarık şaşkın ve pek sıkıntılı bir durumdaydı. Bu sırada kapı çalındı Kapı-

yı açan adam kendisini göğüsliyerek içeriye giren bir komiser karışında sapsarı kesilmişti. Komiseri perişan bir ihtiyar ve iki polis memuru takip etmişti.

İhtiyar Nesrin'i görünce:

— İşte kahrolası kızım, dedi. Ve boylu boyunca yere serildi.

Nesrin babasının başı ucunda kuş gibi çırpınıyordu. Komiser Tarık'ı çatık kaşlarla sorguya çekiyordu. Genç adamın sadece arkadaşlık iddiasını şiddetle reddederek cebinden bir takım mektuplar çıkartmış ve okuyordu:

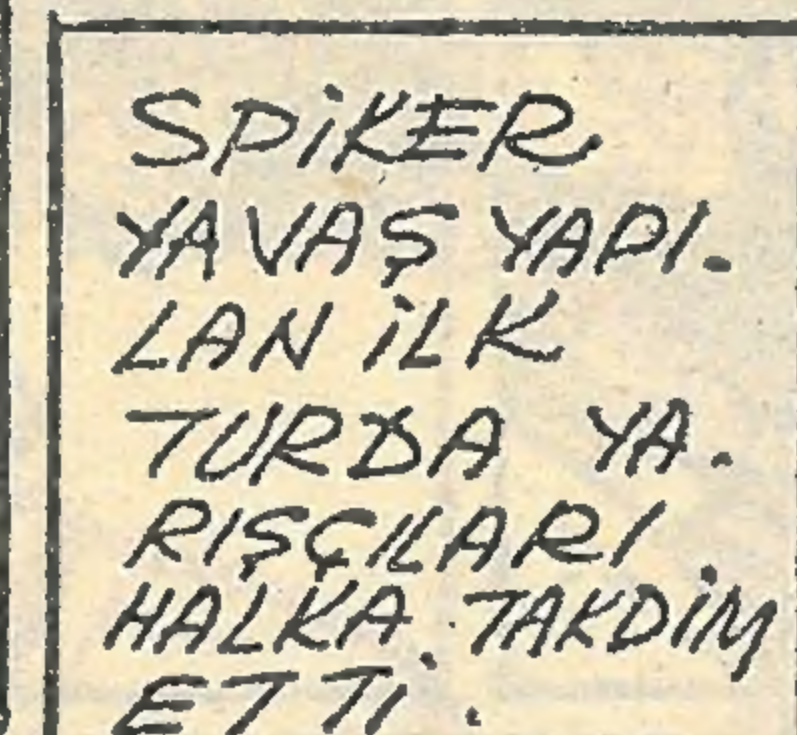
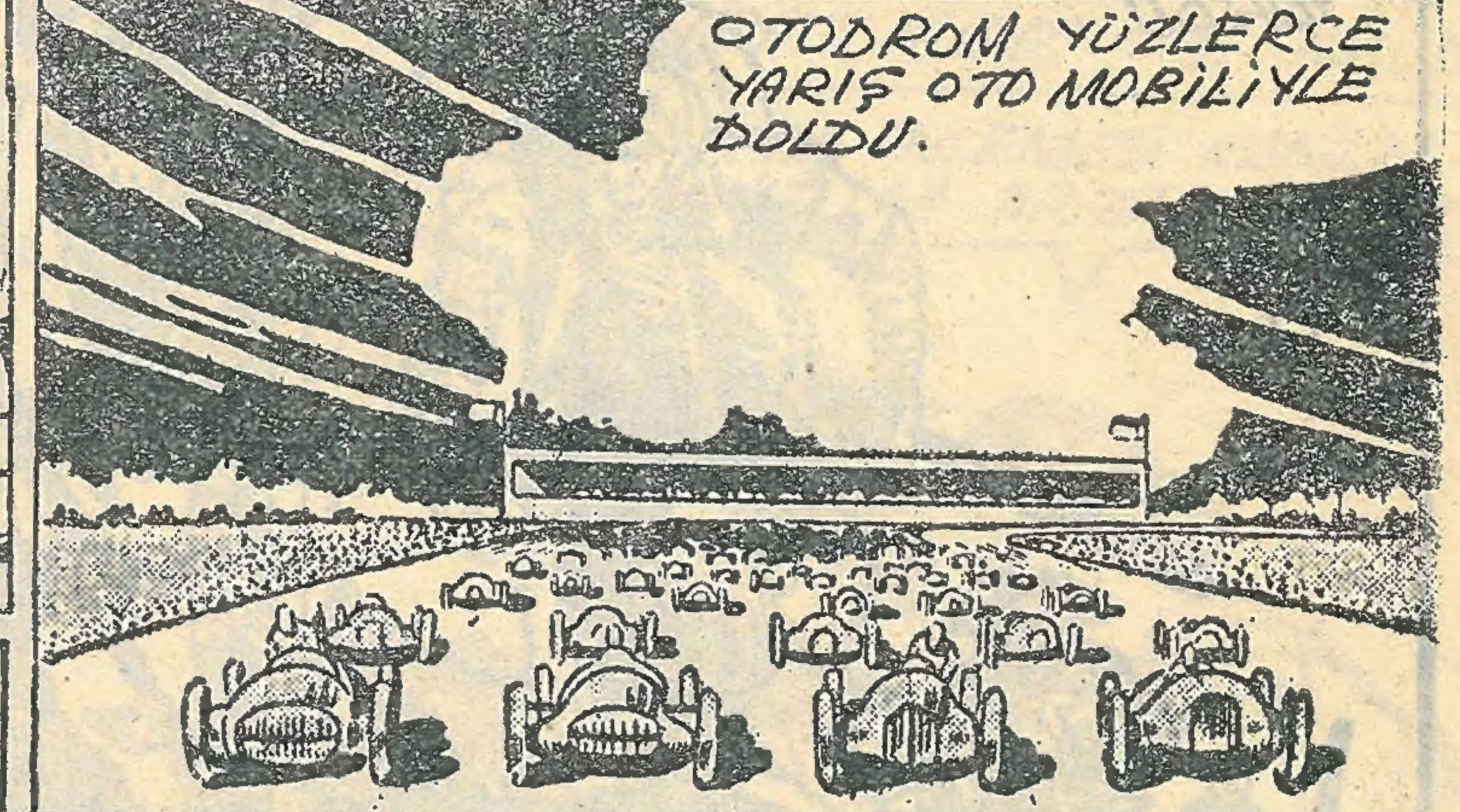
— Bunların içinde bir takım vaidler, yeminler, hattâ tehditler var. Burada bir aile kızını ifsal etmiş durumdasınız.

Tam bu sırada dinç, kibar kıyafetli, çok telâşlı bir başka erkek kapıdan giriyor ve komiserin sözlerine şahit oluyordu. Bu, Tarıkın babasıydı.

Öte tarafta, açık bir pencere önünde aydınlanan adamın ayak ucunda haykıran Nesrin kışkırtıcıla ağlıyordu:

— Baba, baba burada ölme. (Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

KORSANLAR KRALI

No: 8

İNGİLİZ GEMİLERİ
ROSKOFA İYİCE
YAKLAŞTILAR.

VE GEMİLER
DEN BİRİNDEN
BİR KAYIK DOLDU
SU ASKER KA-
RAYA ÇIKMAĞA
HAZIRLANDI.

BASKIN

(13. sayfadan devam)

Gayret et, evimize kadar gidelim baba. Orada kozumuzu paylaşalım seninle. Fakat burada ölme baba. Burada ölme.

Kendisine düşman gibi bakan mecalsiz ihtiyarı kaldırmaya, koluna girerek yürütüp götürmeğe çalışıyordu. Komiser sert bir sesle ihtar etti:

— Nesrin hanım, siz bir iddiada bulunmayabilirsiniz. Fakat elimdeki şu tomarda bütün kasitlerin ve iftalin reddedilemez delilleri vardır. Bu içtimai faciaya göz yummayacağım.

Hemen iki polise işaret etti:

— Derhal nöbetçi savcıya götürceksiniz.

Bir an içinde yaşlı tüccar morarmıştı. Dişlerini sıkarak:

— Kendi kendini temizle Tarık diye haykırdı.

Delikanlı sapsarı yüzüyle iki polisin arasında dururken Komiseri hakırdı:

— Hangi iftalden bahsediyorsunuz. Burada, hususi bir apartmanda bulunmakla Nesrin'i iftial etmiş adedemezsiniz beni. Aramızdaki hususiyetin bir evlenme ile nihayetlenmiyeceğini nereden biliyorsunuz.

Babası dudaklarını ısırarak:

— Zannedersen oğlumun hakkı vardır komiser bey, dedi. Bu zamanda evlenmelerin çoğu bu şekilde başlıyor. Ortada bir tegebbüs var. Neticeyi beklemeniz gerekir.

Nesrinle Tarık'ın münasebetleri hakikaten de bir evlenme ile neticelendi. Buna pek taraftar olmıyan tüccar baba sonradan pek onurlu ve zeki bir kız olan Nesrinden memnun kalmış, Tarık da hakikaten ağır başlı bir koca olmuş ve hazzarlığını bırakmıştı.

Yalnız, ekseriya, kafasındaki düğümü çözmeğe çalışıyor:

— Bu ihbarı kim yaptı, hem senin, hem benim babama kim haber verdi. Senin dairede sakladığını söylediğin mektupları babama kim gönderdi, diye soruyordu.

Nesrin dudaklarını büküyor:

— Kimbilir hangi arkadaş yaptı bunu, diyordu.

Ve her defasında başını eğiyor, kızarıyordu. Çünkü ihbarı yaparak bu neticeyi ortaya çıkartan kendisiydi.

GÜZEL YUSUF

(11. sayfadan devam)

İrma ile Herakliya geldiler. Son derece süslü ve güzel giyinmişlerdi. Birisinin elinde yanmakta olan bir mum vardı. İrma iki taraflı, sedefli bir merdiven getirdi. Herakliya bunun üstüne çıkarak zarif hareketlerle avizenin mumlarını yaktı. İki prenses bu işi bitirince karşına dikildiler:

— Yusuf Bey ne zaman yemek emredersiniz?

— Güzel ve asil Prensesler, dedim. Fatma Sultana, sizin gibi meleklerle daha nazlı işler vermesini rica edeceğim. (Arkası var)

KARAYA ÇIKAN
İNGİLİZLERİN
ÖNCÜLÜĞÜNÜ
SOYGUNCULARIN
ELEBAŞLARINDAN
PEN-GUEN YAPTI.
YORDU.

BÜTÜN BU HÂ.
DİSELERİ GİZLİ
BİR GÖZ TAMA.
MİYLE GÖRÜ.
YORDU.

BU GECE ROSKOF ŞEHİRİ-
NE HÜCUM EDECEĞİZ.

GELEN İNGİLİZ
GEMİLERİNİ
ŞİDDETLİ BİR
TOP ATEŞİNE
TUTUNUZ.

GELECEK
HAFTA..

İLK
KARŞIYAS
ARKASI
VAR

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Şehit: FAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini bütün idare eden:

CELAL DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

AŞK İHTİRASTIR

TULEA GENÇ ADAMIN BAŞINI DİZİNE YERLEŞTİRDİ. FRANK YENİDEN KENDİNDEN GEÇTİ.

ALLAHIM! KİMBİLİR
NE İZTIRAP ÇEKİYOR

19/1

FRANK YİNE GÖZLERİNİ AÇTI. HARA-
RETTE ATEŞ ALEV YANIYORDU.

SU.. SU..
YANIYORUM...
BİR YUDUM SU..

HASTA YABANCI-
YA VERECEK BİR
DANLA SU YOKTU.
TULEA SIKINTILI SIKIN-
TILI ETRAFINI ARAŞTIRDI.

SUSAMIŞ..
NE YAPA-
YIM?..

TULEA POR-
TAKAL AĞA-
CINDAN BİR
TANE PORTA-
KAL KOPAR-
DI.

PORTAKAL SUYU FRANKA
HAYAT İKSİRİ GİBİ GELDİ.

ARTIK İNLEMESİ KESİLDİ.
İNŞALLAH ARTIK İYİLEŞİR..

BU SIRADA
LARRİ ~~ADAMIN~~
ADAMIN ORTASINDA
BİR KÖY VE İNSANLAR GÖR-
DÜ.
BEN AMERİKALİYİM.
TAYYAREMİZ DENİZE
DÜŞTÜ. ARKADAŞIM NE-
REDEYSE ÖLECEK

197/1

ANLADIM. TEHLİKEDE
AMERİKAN TAYYARECİ-
LERİ.. ŞİMDİ YARDIM
İÇİN ADAM GÖNDERİRİM

BİNİR ROMAN

LARRİ ADA YERLİLERİYLE FRANKIN İMDADINA KOŞTU. ARKADAŞINI GÜZEL BİR YERLİNİN AĞUŞUNDA GÖRÜNCE ŞAŞIRDI KALDI.

FRANK.. GELDİK..

19/2

FRANK İKİ GÜN KENDİNİ BİLEMEDİ. LARRİYLE İKİ GÜN İKİ GECE LARRİNİN BAŞINDAN AYRILMADILAR.

İKİ GÜN SONRA FRANK TEHLİKEYİ ATLATTIKTAN SONRA LARRİ YARDIMCISININ GÜZELLİĞİNİN FARKINA VARDI.

KIZIN ÜRKME- DEN ÇEKİNME- DEN YAKLAŞMASI LARRİNİN PEK HOŞUNA GİTTİ. AĞZI KULAKLARINA VARDI.

ŞU MUZLARI KO- PARMAK İSTİY- RUM LARRİ.. BENİ OMUZLARINI ÇIK- RIR MİSİN?

EMREDERSİN.. SORDUĞUN ŞEYE BAK..

197/2

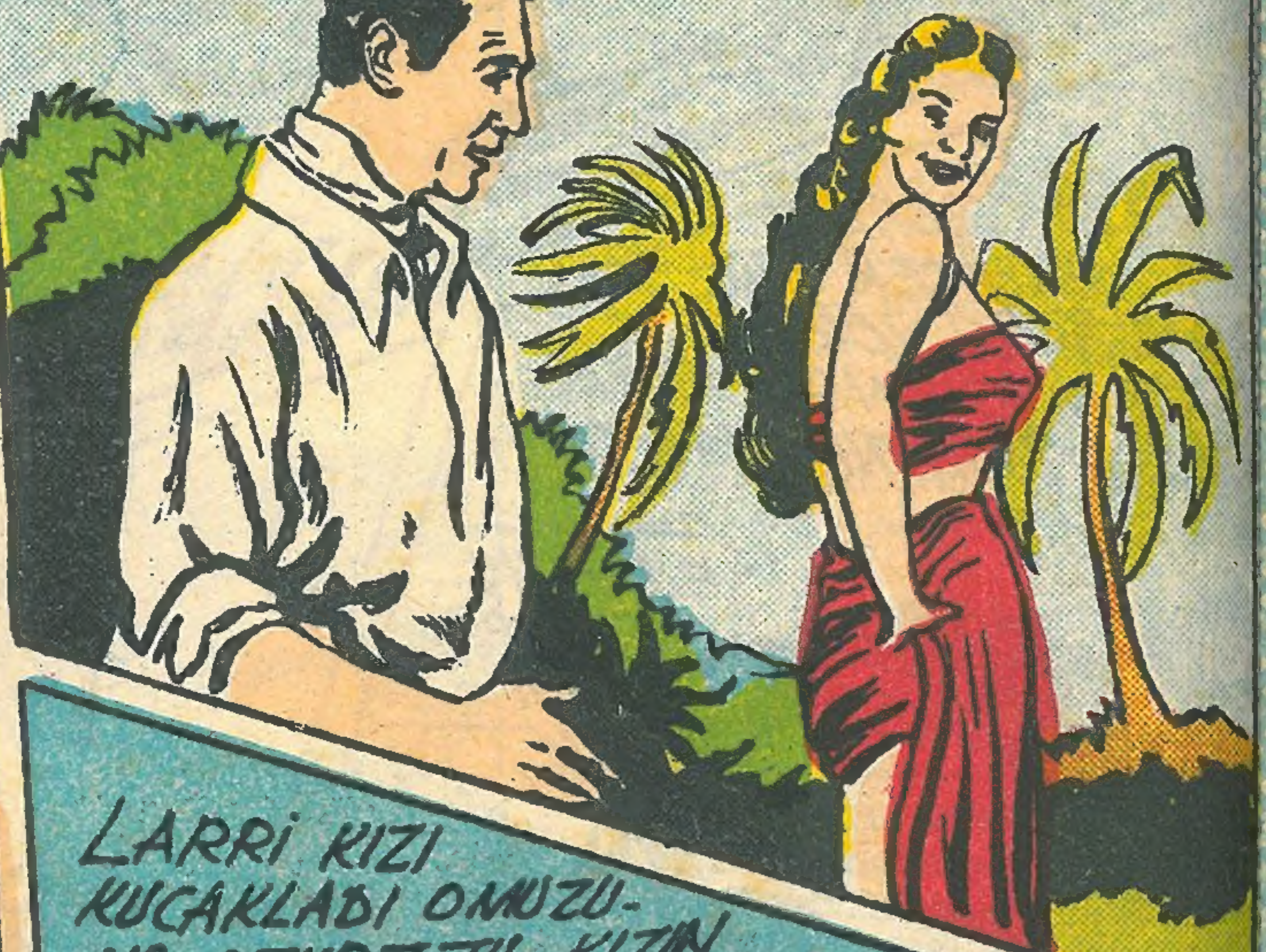
FRANKİ BİR SEDYEYE YERLEŞTİRDİLER. TULEA DA YANIBAŞLARIN DA OLDUĞU HALDE KÖYE DÖNDÜLER.

VE...SULANDI

ADIM LARRİ.. SENİNKİ NE?

TULEA.. ADA KABİLE BAŞKANI VUPUNU'NUN KIZIYIM..

LARRİ KIZI KUCAKLADI OMUZU- NA OTURTtu. KIZIN BU MUNİS POZU DELİ- KANLIYI ÇİLEDEN ÇIKARACAKTI.

OLDU..KOPAR- DİM.. HAYDI İNDİRSE NE

ARKASI VAR